

the book is owned by kii@geocities.com (member #27);

typed to Word Document by kii@geocities.com;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (25/08/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

เสื่อแค่น

ป.อินทรปาลิต

การประชุมอันยืดเยื้อและเย็นเยือกของ "สมาคมไทยจีนแขกฝรั่ง" ได้สิ้นสุดลงในเวลา ๒๐.๐๐ น. เศษรวมเวลาประชุม ๓ ชั่วโมง ๒๕ นาที กับ ๔๖ วินาที

อาสาเสี้ยกิมหงวนในฐานะกรรมการผู้มีเกียรติคนหนึ่งของสมาคมนี้นั่งบิตซีเกียจอยู่หลายพักหลายลา บางทีก็ทำขอขยับอนเหมือนกับจะอ้วกเพราะถึงเวลากินเหล้าแต่ไม่ได้กิน พอปิดประชุมกิมหงวนก็รีบลุกขึ้นเดินเปะปะกับคณะกรรมการซึ่งมีทั้งไทย จีน แขก ฝรั่งออกไปจากห้องประชุมท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์จ้อกแจ้กจอบแจ๊ตไปหมด โดยเฉพาะกรรมการแขกเสียงดังกว่าเพื่อน

สุภาพบุรุษในวัยกลางคนแต่งกายแบบสากลชุดซ้ากิ้นสีซีไ้โก่คนหนึ่งปราดเข้ามาหาอาสาเสี้ยกิมหงวนโบกไม้โบกมือมาแต่ไกล

"เฮ้-หงวน ทำไมไม่ยอมรับตำแหน่งนายกของสมาคมวะ"

กิมหงวนกำลังหิวข้าวและหิวเหล้าก็ยกฝ่ามือผลักหน้าสุภาพบุรุษคนนั้นค่อนข้างแรงแล้วพูดห้วน ๆ

"อย่ามาซ้ากถามเอาตะหวักตะบวยหน่อยเลยวะ หิวข้าวจนลมออกทางสะดือแล้ว"

"เดี๋ยวน่า คุยกันก่อน"

"บ๊ะแล้ว..." อาเสี้ยเอ็ดตะโร "เดี๋ยวกก็เจออ้วยวะเบื่องตัวเท่านี้เอง อย่าเข้าซี้น้อยเลยน่า อ้ายตี กั้นจะรีบไปกินข้าว แกเข้าใจภาษาคนใหม่"

"บูโ้ ก็กั้นอยากรู้เหตุผลนี่หว่า เรื่องข้าวไม่สำคัญนักหรอกน่า เป็นบ้าไปได้ กินมาแต่เล็กจนโต อุดสั๊กมื่อจะเป็นอะไรไปเสีย มหาตมคานธีท่านยังอดข้าวได้ถึง ๑๔ วัน ไปนั่งคุยกับกั้นสักครู่เถอะวะ กั้นไม่เข้าใจเลยที่แกขอถอนตัวไม่ยอมรับตำแหน่งนายกของสมาคม"

เสี้ยหงวนโมโหจนหน้าเขียวยกมือชี้หน้านายม้าตุ่นเพื่อนพ่อค้าของเขาซึ่งเป็นนักธุรกิจชั้นสูงคนหนึ่ง

"เดี๋ยวดายท่า"

นายม้าตุ่นหัวเราะ ถอยหลังกรูดเมื่อเห็นกิมหงวนทำท่าจะเล่นงานเขา

"เฮ้ย ๆ ๆ เราต่างก็เป็นลูกจีนด้วยกันนะโว้ย" เขาเปลี่ยนคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน "นอกจากนี้เรายังเป็นเพื่อนกันมานานแล้ว ไม่น่าจะทำตนเป็นคนเจ้าโทโสโมโหเลย โมโหหิวข้าวจะถูกละกันไม่เถียง คนเราเวลาหิวข้าวมันก็โมโหด้วยกันทั้งนั้น"

กิมหงวนเอื้อมมือจับบ่านายม้าตุ่นให้หันหลังมาทางเขาแล้วยกลูกแปเหวี่ยงกั้นเจ้าหนุ่มลูกจีนดังบ่าบ

"นี่นะ พุดพล่ามตีนัก"

นายม้าตุ่นสูดปากลั่น ยกมือคลำกั้นและครางหงิง ๆ อาเสี้ยรีบเดินลงบันไดไปจากตึกของสมาคมทันที รกยนต์แก๊งแบบงาม ๆ ไม่ต่ำกว่า ๓๐ คันจอดอยู่เป็นแถวยาวเหยียด กิมหงวนตรงไปที่ "คาติลแล็ค" แก๊งคั่นใหม่เอี่ยมของเขาแล้วก็หัวเสียอีกเมื่อมองไม่เห็นเจ้าแห้ว ซึ่งความจริงเจ้าแห้วก็เดินตามหลังอาสาเสี้ยมาในระยะกระชั้นชิดนั่นเอง

"อ้ายแห้ว" เสี้ยหงวนตะโกนราวกับซ้างร้อง "อ้ายแห้วโว้ย อ้ายหมาแห้ว"

เจ้าแห้วเอื้อมมือขวาเขี่ยแขนกิมหงวนเบา ๆ

"รับประทานผมยืนอยู่ที่นี่แล้วครับ"

อาเสี่ยหันควับมามองดู

"อ้าว ทำไมข้ามองไม่เห็นแก่ล่ะหว่า"

เจ้าแห้วยกคิ้วแล้วหัวเราะ

"อิสิสิเปิดแมนครับ อาเสี่ย"

เสี่ยหงวนกำลังโมโหหัวข้าวก็ยกหลังมือขวาตบหน้าเจ้าแห้วดังฉาด

"นี่นะ เห็นกูเป็นเพื่อนเล่นไปแล้ว ที่หน้าที่หลังละก็จำไว้ กำลังหัวข้าวอย่าเสือกมาทะเล้งกับข้า เร็ว-ขึ้นรถพาข้าไปหาข้าวกินเดี๋ยวนี้"

เจ้าแห้วยืนท่าตาปริบ ๆ สักครู่ก็รีบยกฝ่ามือกุมหน้าแล้วร้องสุดเสียง

"ไอ้ย ๆ ๆ รับประทานแก้วหูแตกแล้วครับ"

คราวนี้อาเสี่ยอดหัวเราะไม่ได้

"เอาไว้ฟุ้งนี่ที่อายเวร ถูกตบตั้งนานเพิ่งจะแหกปากร้อง"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานก็มันเพิ่งรู้สึกเจ็บนี่ครับ" พูดจบเจ้าแห้วก็เปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ รีบสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์นำรถแก๊งคันงามออกแล่นปราดไปทั้ง ๆ ที่กิมหงวนยังยืนเท้าสะเอวอยู่บนถนน

"เฮ้ย" อาเสี่ยตะโกน "กูยังไม่ได้ขึ้นรถไว้อ"

"คาดิลแล็ค" ถูกห้ามล้อฟรีด ยางสึกไปประมาณ ๔ มิลลิเมตร แล้วเจ้าแห้วก็หันมามองดูกิมหงวน รีบเข้าเกียร์ถอยหลังบังคับรถให้ถอยมารับอย่างคล่องแคล่วว่องไว

กิมหงวนเปิดประตูตอนหลังรถก้าวขึ้นไปหย่อนตัวนั่งบนเบาะหนังอย่างดี แล้วเขาก็ร้องอุทานออกมาคำหนึ่งเมื่อรู้สึกว่าเขา นั่งทับอะไรเข้าซึ่งหยุ่น ๆ และเหนียวเหนอะหนะ

"อายแห้ว เอ็งเอาอะไรมาวางไว้บนเบาะนี่วะ"

เจ้าแห้วหันมายิ้ม

"รับประทานกล้วยไข่เชื่อมครับ รับประทานผมออกไปซื้อที่หน้าสมาคมตั้งใจจะรับประทาน พอดีอาเสี่ยเลิกประชุมเลยไม่ได้รับประทาน เชิญนั่งทับตามสบายเถอะครับผมอนุญาต"

กิมหงวนโกรธจนตัวสั่น เขยิบกันขึ้นพลงขบกรามกรอด ใช้มือขวาควานกระทงกล้วยเชื่อมขึ้นมาแล้วโปะกระทงกล้วยไข่เชื่อมลงบนกบาลเจ้าแห้วด้วยความเดือดดาลจนถึงขีดสุด

"นี่นะ ผมอนุญาต-ตันพุดออกมาได้ กางเกงปาล์มบิชของข้าตัวหนึ่งตั้ง ๓๐๐ บาท เปราะอะเปื้อนหมดแล้ว แล้วก็รถของข้าราคาพร้อมแสนเสือกเอากล้วยเชื่อมมาวางบนเบาะ"

เจ้าแห้วนั่งท่าตาปริบ ๆ อยู่สักครู่ก็ร้องไห้โฮ หยิบขึ้นกล้วยเชื่อมที่ตกค้างอยู่บนศีรษะเขาโยนออกไปนอกรถ ล้วงกระเป๋าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำเชื่อมซึ่งกำลังไหลเลอะเทอะเปราะหน้าตาเจ้าแห้ว กิมหงวนชอบอกชอบใจหัวเราะลั่น

"อายเปรต โตเป็นควายแล้วยังจะร้องไห้เป็นเด็ก ๆ ไปได้"

เจ้าแห้วสะอึกสะอื้น

"รับประทานเล่นยังมีอย่างหรือครับ รับประทานทีหลังอย่ามาเล่นกับผมนา"

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

"หนอยแน่ แกพุดราวกับว่าฉันนะเป็นเพื่อนเล่นของแกยั้งนั่นแหละ ไป-อายเวร ขึ้นไปบนสมาคม เข้าไปในห้องน้ำล้างหัวให้เรียบร้อย แล้วเอาผ้าเช็ดหน้าของเอ็งชุบน้ำโชก ๆ มาให้ข้าด้วย กันข้าเลอะเทอะกล้วยไข่หมดแล้ว"

เจ้าแห้วบนพิมพ์้า เปิดประตูก้าวลงจากรถเดินกระพืดกระพืดขึ้นไปบนสมาคมเพื่อชำระล้างกล้วยเชื่อมที่ติดศีรษะและตามหน้าตาของเขา

ก่อนเวลา ๒๐.๓๐ น. เล็กน้อย

"คาดิแล็ค" เก่งคันทงามของมหาเศรษฐีหนุ่มได้แล่นมาจอดหน้าร้านขายอาหารและร้านเหล้าแห่งหนึ่งริมถนนสี่พระยา ร้านอาหารที่กล่าวนี้ใหญ่โตรโหฐานมาก แต่บรรดาผู้ที่นั่งดื่มเหล้าและกินอาหารล้วนแต่พวกก๊วยและนักเลงอันธพาลขนาดดาวร้าย แต่เดิมที่นี่เป็นบาร์และสถานลีลาศ พวกหนุ่ม ๆ ชอบมาเดินรำกับพาร์ทเนอร์สาวตะโพกไว เดินรำกันไปเดินรำกันมาก็เปลี่ยนจากเดินรำเป็น "ตำเล่น" ตำรวจเห็นว่าทำไมถูกเพราะพาร์ทเนอร์เหล่านี้ไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายควบคุมผู้หญิงนครโสเภณี ตำรวจก็เลย "จับเล่น" ครัวเอาแม่นกรাত্রีไปหมด บาร์ก็เลยล้มเปลี่ยนเป็นร้านเหล้าจำหน่ายอาหารแบบฝรั่งปนจีน ปรับปรุงสภาพของร้านให้เหมาะสม รื้อรั้วสังกะสีด้านหน้าถนนออก ปลูกต้นไม้ดอกสวย ๆ มีโต๊ะอาหารตั้งตามสนามหญ้าและบนห้องโถงของตัวตึก

กิมหงวนเปิดประตูก้าวลงจากรถอย่างร้อนรน หิวข้าวจนท้องร้องจ๊อก ๆ เขาหันมาพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

"เฮ้ย นั่งรอข้าสักชั่วโมงนะ"

"อ้าว" เจ้าแห้วเอ็ดตะโร "รับประทานผมก็หึงกแดกนะซีครับ หิวจนลมออกหูเปรี๊ยะ ๆ แล้ว นั่งแก่วรอกคอยอาเสี้ย้อยู่ที่สมาคมตั้งหลายชั่วโมง"

"วะ ทำไมแกไม่หาซื้อข้าวแกงที่หน้าสมาคมกินล่ะ"

"ปู่โธ" เจ้าแห้วดู "ผมไม่ใช่คนขับรถชั้นต่ำนี่ครับ จะได้รับประทานข้าวแกงข้างถนน เอ-รับประทานอาเสี้ยเข้าใจผมยังงไปแล้ว"

"เออ จริงของมึง ถ้ายังงั้นเข้าไปกินข้าวด้วยกัน เชิญครับ คุณพ่อ เชิญไปรับประทานอาหารกับผม"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานโอเวอร์ไปหน่อย"

ครั้งแล้วเจ้าแห้วก็เปิดประตูก้าวลงจากรถอย่างสง่าผ่าเผยเดินเคียงคู่กับกิมหงวนตรงไปยังตัวตึกใหญ่นับว่าเป็นครั้งแรกที่เสี้ยหงวนกับเจ้าแห้วมาเยี่ยมร้านอาหารแห่งนี้ พอขึ้นบันไดเข้ามาในห้องโถง อาเสี้ยก็หยุดชะงักเมื่อแลเห็นพวกเคาบอยนั่งกันอยู่เกลื่อนกลาด แต่ละคนหน้าตาโหดเหี้ยมบอกว่าเป็นอาชญากร การแต่งกายก็บอกรัด ๆ กางเกงขายาวทรงจิ้งเหลนหรือทรงทรมาน เสื้อยืดดลัปลีต่าง ๆ บ้างก็เสื้อเชิ้ตแบบนำสมัย ส่วนมากสวมเชิ้ตฮาไวลวดลายตามอัธยาศัย ไว้ผมแปร์ใส่น้ำมันเยิ้ม ส่งเสียงเอะอะเฮฮาตบมือกระที่บเท้าโดยไม่เกรงใจใคร เสียงขากเสลดเสียงสบถสาบาน เสียงหัวเราะ แม้กระทั่งเสียงผายลมดังอยู่ตลอดเวลา

อาเสี้ยหันมาทางเจ้าแห้ว

"เอ-เราเข้าร้านผิดเสียแล้วโว้ย" เขาพูดเบา ๆ "ไปที่อื่นรี ดีไม่มีเรื่องเดือดร้อนเปล่า ๆ"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานล่อเสี้ยที่นี้เถอะครับ รับประทานผมจะลมน้ำอยู่แล้ว รับประทานเราเลี้ยงไปทางขวาสุด ของห้องค้อยห่างไกลพวกนี้หน่อย"

กิมหงวนนั่งคิดสักครู่

"เอาก็เอาวะ ข้าก็หิวจนตาลายเหมือนกัน เมื่อกลางวันไม่ได้กินอะไรซะด้วย"

ครั้งแล้วสองบ่าวนายก็พากันเดินผ่านพวกเคาบอยเข้าไปในห้องโถง พวกเคาบอยก็คือนักเลงอันธพาลนั่นเอง ชอบหาเรื่องทะเลาะวิวาท ชกต่อยตีรันฟันแทง วันไหนไม่ได้ตีกับใครก็ปวดหัวปวดท้อง บรรดานักเลงเหล่านี้เป็นนักเลงเบ็ดเตล็ด ไม่ใช่คนเลงใหญ่โตอะไรนัก คือหมายความว่า ไม่มีอิทธิพลเหมือนคนบางคนซึ่งทำผิดกฎหมายได้โดยไม่ต้องกลัวใครจับ

เสียงกระแอมไอ เสียงแหกปากหัวเราะอย่างหมั่นไส้ เสียงพูดต่าง ๆ นานาดังขึ้นทันที เจ้าก๊วยร่างใหญ่คนหนึ่ง
สวมเสื้อลายเหมือนตุ๊กตาสวมหมวกเก็บแบบก๊วยปารีสนั่งกินเหล้ากับเพื่อน ๆ อยู่ริมทาง พอแลเห็นกิมหงวนเดินผ่าน
มา มันก็ยืนทำขวากออกไป อาเสี่ยไม่ทันเห็นก็สะดุดเข้าให้ ทำให้เสี่ยหลักหล่มป่าบ

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงก็ดังขึ้น

โมโหหิวบวกกับความเดือดดาลที่ถูกดูถูกดูหมิ่นเช่นนี้ทำให้กิมหงวนโกรธจนตัวเนื้อสั่นเร่า ๆ เหมือนปลาช่อน
ถูกเจ๊กทุบหัว เสี่ยหงวนพรวดพราดลุกขึ้นยืน ถอดเสื้อสากลงออกส่งให้เจ้าแห้ว ใบหน้าของอาเสี่ยเขียวบีดเหมือน
น้ำทะเลด้วยโทสะจริตอันแรงกล้า

เจ้าแห้วเห็นท่าไม่ดีก็เข้าขวาก

"รับประทานอย่าครับ อย่าเอาพิมเสนไปแลกเนื้อเค็มเลยครับ"

กิมหงวนขบกรามกร้าว ๆ

"มันดูถูกกันนี่ว่า ไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาแต่ก่อนเลย เล่นลูปคมกันยังงี้ใช้ได้รี" แล้วกิมหงวนก็ปราดเข้ามายืน
ข้างหน้าเจ้าเสี่ยลายร่างใหญ่ขนาดนั้น ๆ ยกชิวัดแจ้ง

"เฮ้ย หมายความว่าอะไรพี่ชาย"

เจ้าเสี่ยลายยกคิ้วแผล็บ ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง

"ไม่แน ยังได้นา"

กิมหงวนขมวดคิ้วยื่น

"ตอบให้มันตรงคำถามชิวัย กันถามแกว่าเท่าที่แกเล่นแกลังกันอย่างนี้นะ แกหมายความว่าอะไร"

"อ้อ หมายความว่า จะลงดีกับลื้อนะซี หรือยังงั้นองชาย ที่มันถีนอ้วนี้ว่า ลื้อเดินวางมาตรวจกินไป
อ้วก็ลองเขิงนักลงของลื้อดู"

กิมหงวนเค้นหัวเราะ

"ให้มันตายเถอะวะ แกทำราวกับว่าแกอยู่เหนือกฎหมายยังงั้นแหละ กันเห็นคนพาลมามากแล้วไม่เหมือนแก
เลย อยู่ดี ๆ แกพาลหาเรื่องกับกันก่อน บอกชื่อและแซ่ของแกให้กันทราบหน่อยเถอะวะ"

เจ้ายกชิวัยใหญ่ผุดลุกขึ้นยืน ยกเท้าเตะเก้าอี้ตัวหนึ่งกระเด็นหวิว เสียงจ๊อกแจ๊กจอยแจเจียบกริบลงทันที

"แกคงรู้จักชื่อเสียงของกันดีแล้ว กันคือเซิด เลือดนักสู้ ผู้ชนะเลิศมวยไทยขนาดเฮฟวีเวทรุ่น ๑๐ เขี่ยโบราณ
เมื่อสองปีมานี่เอง"

กิมหงวนสะดุ้งโหยง เย็นวาบไปหมดทั้งตัว พวกเคาบอยตบมือกระตีบเท้าและเป่าปากกันเปี้ยวป๊าว
ชอบอกชอบใจเมื่อเห็นอาเสี่ยหน้าถอดสี อย่งไรก็ตามกิมหงวนก็พยายามรักษาลวดลายของตนไว้ เขายกมือชี้หน้า
นายยกชิวัยใหญ่แล้วขบกรามพูด

"ดีแล้ว เซิด เราคงจะได้พบกันอีกหรอก ผากไว้ก่อนพี่ชาย"

เซิดหัวเราะก๊าก

"ผากไว้แล้วเมื่อไรจะเอาไป"

"อ้อ ผากไว้เลยชิวัย อ้ายห้า-ตัวยังกะหลงพ้อโตวัดอินทรีใครจะมาเอาคืน นี่แนะ พี่ชาย กันนะไม่ใช่ชิวัย
อะไรหรอก กันมาหาข้าวกิน ไม่ได้มาหาเรื่องหาราวกับใคร"

นักมวยเอกรุ่นเขี่ยโบราณเล็กคิ้ว

"ก็แล้วผมไปว่าอะไรคุณล่ะ"

"ถูกละ แกไม่ได้ว่าอะไรกัน แต่แกขัดขากันหล่ม"

"ปู้ไร๋ นิดหน่อยนำคุณละก้อ เราคนไทยด้วยกันขัดขากันเล่นนิด ๆ หน่อย ๆ เป็นอะไรไปเสียว"

เจ้าแห้วหันมาพยักหน้ากับกิมหงวน

"รับประทานจริง ๆ ครับ เรื่องนี้ ๆ หน้อย ๆ ไม่น่าจะให้มีเรื่อง รับประทานในยามที่ชาติกำลังคับขันเช่นนี้ คนไทยควรจะมีสามัคคีธรรมต่อกัน อย่าข่มเหงคะเนงร้ายกัน อย่าเรียกร้องค่าน้ำชากัน อย่าเล่นยิงทิ้งกัน ชาติเรากียังยืนอยู่ได้"

กิมหงวนยืนทำตามปริบ ๆ อยู่สักครู่ก็รับเสียนอกมาจากเจ้าแห้ว แล้วพาเจ้าแห้วเดินเข้าไปตามส่วนลึกของห้องโถงอันกว้างใหญ่ซึ่งห้องอาหารนี้เคยเป็นพลอร์ลีลาศมาแล้วเมื่อปีกลายนี้เอง

อาเสี่ยวกับเจ้าแห้วทุดตัวนั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง แล้วกิมหงวนก็อดที่จะมองไปทางโต๊ะเจ้าเซ็ดไม่ได้

"อืม เชื่อดกับมันระอะ อ้ายแห้ว เป็นชายให้เขาหมื่นชายเราก็บ้อทำเท่านั้น"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานอย่าเลยครับ เขาไม่สิ้นไปรันชี้ควายรับประทานได้ไม่เท่าเสีย รับประทานโบราณท่านกล่าวว่า ช่างตายทั้งตัวเอาไปบวปัด"

"ปู่ไร้" อาเสี่ยวคราง "เดี๋ยวลบหนายห้องเลย พูตอนอกอุ้นอกทางกูไม่เห็นจะเข้าเรื่องเข้าราวอะไร"

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวคนหนึ่งก็ปราดเข้ามานั่งระหว่างกิมหงวนกับเจ้าแห้ว หล่อนคือนางบำเรอประจำร้านขายอาหารร้านนี้ ซึ่งเจ้าของร้านจ้างไว้ในตำแหน่งนางเสิร์ฟแต่ความจริงไม่ได้เสิร์ฟ มีหน้าที่เป็นคู่สนทนากับแขกที่มาที่นี้ ลูกคล้าได้ถูกเนื้อต้องตัวได้ไม่มีการถือตัว แต่ถ้าจะมากไปกว่านี้ต้องตกลงกันพิเศษ งานของแม่เสิร์ฟสาวก็คือคุยกับผู้มากินเหล้าและอาหาร พยายามล้มทับสั่งเหล้าเป๊กมากินให้มากที่สุดที่จะมากได้ เหล้าเป๊กหนึ่ง ๕ บาท หล่อนได้ ๕๐ เปอร์เซนต์ และเหล้าที่หล่อนกินคือเป๊กเปอร์มินท์ผสมน้ำเปล่า

แม่สาวงามผู้เจ็ดต่อโลกจนเคยเป็นโรคมาแล้วแต่งกายหรูหราราวกับว่าร้านขายอาหารที่นี้คือเวทีลีลาศแห่งสวนอัมพร สวมเสื้อกระโปรงราตรีสีทองแก่สวมรองเท้าสีดำสันสูงปรี๊ด ตบแต่งใบหน้าและทรงผมอย่างหรูหรา ใส่น้ำหอมหอมฟุ้งราวกับอาบมาเป็นถึง ๆ

หล่อนสวกรวกับหยาดฟ้ามาแต่กระยาหงัน เจ้าแห้วกลิ่นน้ำลายดังเอือก ส่วนกิมหงวนไม่สู้จะตื่นเต้นสนใจอะไรนัก เพราะเคยผ่านมามากต่อมาก

แมงามไพรยืมให้เสี่ยวหงวนอย่างฮียวน และกัมศีรษะเล็กน้อย

"สวัสดิ์คะ อนุญาตให้หนูได้มีโอกาสรับใช้คุณบ้างนะคะ"

อาเสี่ยวหัวเราะ ผายมือไปทางเจ้าแห้ว และแกล้งพูดเพื่อตัดความรำคาญ

"โน่น ๆ คุยกับท่านชายเถอะ ดันเป็นเลขานุการของท่าน"

หล่อนหันมาทางเจ้าแห้ว จ้องมองดูเจ้าแห้วอย่างพิจารณา แล้วเปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

"แหม-นัยน์ตาหนูไม่ใช่ตาตุ่มหรือคะ หน้าตาลักษณะอย่างนั้นนะหรือคะ เจ้าชาย"

กิมหงวนแกล้งทำเป็นตกใจ จู๊ยกปากลัน

"ตายละน้องสาว ทำไม่ถึงดูหมิ่นท่านละ ท่านคือเจ้าชายหนุ่มแห่งประเทศกระเหรียง"

เจ้าแห้วหัวเราะลันพูดเสริมขึ้นทันที

"รับประทานลำบากนักละก็ให้ผมเป็นอ้ายแห้วของอาเสี่ยวตามเดิมก็แล้วกันครับ ไร้-รับประทานอยู่ดี ๆ จะให้เหารับประทานหัวผมเสียแล้ว"

แม่เสิร์ฟสาวเขยิบเก้าอี้เข้ามานั่งชิดกิมหงวน

"เสี่ยวขา เสี่ยวรังเกียจหนูหรือคะ"

เสี่ยวหงวนชักรำคาญก็พูดออกมาตามตรง

"ฉันต้องการกินข้าวอย่างเดียวเท่านั้น อย่างอื่นยังไม่อยากกินหรอก แล้วก็ถ้าจะให้ดีหนูลุกขึ้นไปนั่งโต๊ะอื่นดีกว่า"

คราวนี้แม่เสิร์ฟสาวแสดงนิสัยทรมานของหล่อนออกมาทันที เพราะรู้ว่ากิมหงวนไม่ต้องการหล่อน และหล่อนหมดหวังที่จะได้ดื่มเหล้าเป๊กแล้ว หล่อนลุกขึ้นยืนยกมือทำสะเอวจ้องมองดูกิมหงวนอย่างเดือดดาลที่เขาไล่หล่อน

"หนอย คุณถูกผู้หญิงมากเกินไปแล้ว คนอย่างมึงวิเศษยังงี้วะ เมื่อไม่ต้องการก็พุดตี ๆ ซี้ทำไมจะต้องไล่ด้วย ฤย"

กิมหงวนปวดกบาลทันที

"ปู่เฒ่า ประเดี๋ยวพ่อตบเยี่ยวแตกเลยอี๊นี่ มันจะหนักเลงมากไปละโว้ย อ้ายเราพุดด้วยดี ๆ แท้ ๆ กลับจะเอาเรื่องกับเรา"

"หนอย ตบ กล้าตีตบชิวะ ใครไม่ตบไม่ใช่ลูกคน ลูกหมาห้าร้อยชาติ ผู้หญิงอย่างกูไม่แนไม่มาทำงานบาริหรือก ตบ-ตบชิว อ้ายจ้ง"

ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสะกดใจได้เมื่อโดนเข้าเช่นนี้ อาเสี่ยวพรอดพรวดลุกขึ้นยืน ยกมือชี้หน้าหล่อน

"อีโมรา"

หล่อนหัวเราะก๊าก

"ทำไม อ้ายจันทะโครบ"

ก่อนที่กิมหงวนจะพุดว่าอะไรอีก เจ้าเชิดนักเลงคุมบาริก็ปราดเข้ามาขวางกลางยกมือผลักหน้าอกอาเสี่ยวเซตลาออกไปหลายก้าว

"อ้ายน้องชาย อย่ารังแกผู้หญิงเลยวะ"

เสี่ยวหงวนขบกรามกรอด ความโมโหทำให้เขาเห็นเจ้าเชิดตัวเล็กขนาดเด็กสอนเดินเท่านั้น

"ได้ชิว อ้ายเชิด ให้มันรู้ไปทีเถอะวะว่าใครจะแน่กว่าใคร อย่างมากก็ตายหน้าเท่านั้น"

เหมือนกับพยัคฆ์ร้ายที่ปราดเข้าตะครุบเหยื่อ กิมหงวนปราดเข้ามายกเท้าขวาเตะโครมเข้าให้ ถูกก้านคองนักมวยแชมเปียนทันที เซตเซตลาไปปะทะโต๊ะตัวหนึ่ง จริงอยู่ เขาได้ถ้วยชนะเลิศมวยรุ่น ๑๐ เขี้ยวโบราณคือรุ่นเฮฟวีเวทเมื่อสองปีที่แล้วมานี้ แต่หลังจากนั้นเขาไม่เคยฝึกซ้อมบำรุงตัวของเขาเลย ปล่อยตัวจนท้องพลูยเต็มไปด้วยไขมัน นอกจากนี้ยังเป็นโรคอภัยพรณอย่างว่างอแมงต้องฉีดยาทุกวัน

กิมหงวนไม่ยอมให้คู่ต่อสู้ตั้งตัวได้ เขาปรีเข้าชกด้วยหมัดตรงขวาอย่างถนัดถนี่ ยกชิวใหญ่ของหงายล้มลงก้นกระแทกพื้น เจ้าแห้วตีใจกระโดดตัวลอย

"รับประทาน เตะซ้ำเลยครับ รับประทานไม่ต้องกลัวพาวล์"

อาเสี่ยวไม่ยอมเชื่อเจ้าแห้ว เขากระดิกนิ้วชี้มือขวาเรียกเจ้าเชิด

"มา-ลุกขึ้นมา นี่วีระนักมวยรุ่นเขี้ยวโบราณ เจอหมัดไม่มีรูเข้าเพียงเบา ๆ เท่านั้นทำท่าจะหงิกแตกแล้ว"

เจ้าเชิดแสบะยิ้ม ลุกขึ้นเฝินเข้าใส่กิมหงวน รัวหมัดซ้ายขวาทั้งศอกทั้งเข่าป้อนอาเสี่ยวอย่างแคล่วคล่องว่องไว แต่แล้วเพียงครู่เดียวเซตก็หอบแฮก ๆ เสี่ยวหงวนของเรามีกำลังเหนือกว่ามากจึงปล่อยฮุกขวาถูกปลายคางเจ้าเชิดได้อย่างเหมาะเจาะ เสี่ยงดังพลีอก

แชมเปียนเฮฟวีเวทซึ่งกำลังเป็นโรคอแมงล้มฮวบลงกลางพื้นห้องสะบัดศีรษะเรา ๆ แล้วมานะกัดฟันผลุดลุกขึ้นกระชากมีดพกที่เหน็บไว้ใต้เข็มขัดออกมา ปราดเข้าจ้วงแทงกิมหงวน

เจ้าแห้วตกใจร้องสุดเสียง อาเสี่ยวคว้าข้อมือซ้ายของเจ้าเชิดไว้ได้ ทั้งสองปลุกปล้ำกันฮุดฮุด เจ้าเชิดสะบัดมือกิมหงวนหลุด แล้วปักคมมีดลงไปท้องกิมหงวนดังสวบ

"อื้อย" อาเสี่ยวร้องลั่น ร่างอันสูงชะลูดล้มลงทันที

เจ้าเข็ดหัวเราะชอบใจ รีบวิ่งหนีออกไปทางหลังตึกท่ามกลางความสับสนอลหม่าน เจ้าแห้วอกสันขวัญแขวนปราดเข้ามาทุดตัวนั่งประคองกิมหงวนด้วยความเป็นห่วง โฉมิตสีแดงเข้มไหลทะลักออกมาที่หน้าห้องประอะเปื้อนเลือดเข็ดแขนยาวสีขาว พวกนักเลงอันธพาลที่เป็นพรรคพวกของเข็ดต่างย่อย ๆ กันหลบหนีไป เพราะกลัวจะเข้าปั้งไปด้วย

"อาเสี่ย-อาเสี่ยครับ" เจ้าแห้วพูดเสียงเครือเหมือนกับจะร้องไห้ "โธ่-รับประทานตัดช่องน้อยหนีไปเสียแล้ว เห็นหน้ากันหลัด ๆ"

กิมหงวนค่อย ๆ ลืมตามองดูโลก

"ยัง กูยังไม่ตายไว้ย ฮี้ม-เท่านี้ไม่เป็นไรวะ อ้ายหมาเข็ดอยู่ไหนล่ะ"

เจ้าแห้วกวาดสายตามองไปรอบ ๆ

"มันหนีไปแล้วครับ"

เสี่ยหงวนครางเบา ๆ และชบกรามกรอด

"ดีแล้ว อ้ายเข็ดแทงกู กูต้องแก้แค้นอ้ายเข็ดให้ได้" แล้วกิมหงวนก็ร้องตะโกนลั่น "เลือดคละเลงเลือด กูต้องล้างแค้นให้ได้ โอย-มันแทงถูกสะดือพอดี ช่วยหามกูกลับบ้านเถอะอ้ายแห้ว เร็วเข้า ดูเหมือนใส่ตะลัดออกมาแล้ว เอ็งช่วยดูซิ อะไรมันตุง ๆ ออกมา"

เจ้าแห้วสันศีระชะ

"รับประทานไม่กล้าดูหรอกครับ เสี่ยวไล่ รับประทานกลับไปให้คุณหมอดิเรกจัดการช่วยเหลืออาเสี่ยดีกว่า นะครับ"

กิมหงวนเจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่ง เขาถูกแทงเหนือสะดือเล็กน้อย โฉมิตไหลออกมาพลัก ๆ ไม่หยุด เจ้าแห้วรวบรวมกำลังประคองเสี่ยหงวนลุกขึ้น พาเดินออกไปจากห้องโถง สมุนของเจ้าเข็ดคนหนึ่งทำเป็นช่วยเข้ามาประคองอาเสี่ยไปขึ้นรถ กิมหงวนก็เลยบอกให้รู้

"อ้ายน้องชาย ถ้าแกพบอ้ายเข็ดแกช่วยบอกมันด้วยว่า กั้น-อาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีผู้มีเงินเป็นถัง ๆ อ้ายเข็ดต้องใช้หนี้การกระทำของมันด้วยชีวิต แกคอยดูกันบ้าง คนอย่างกั้นเสี่ยวไว้มั้ยไซ้หมา ลูกน้องของกั้นเรียกว่า นักเลงใหญ่มีมากมายทั่วกรุงเทพฯ ๆ บอกมันให้รู้ว่า อ้ายเข็ดต้องตาย ตายเด็ดขาด อย่าว่าแต่แทงกันเลยเพื่อน เพียงแต่ชกกันเท่านั้นกั้นยังสังคนของกั้นยั้งทิ้งเสียเลย"

ลูกน้องของเจ้าเข็ดหน้าเสี่ย นักเลงทุกคนกลัวคนมีเงิน เพราะคนมีเงินมีอิทธิพลมาก สามารถจะสั่งให้ยิงใครทิ้งเสียเมื่อไรก็ได้

เจ้าแห้วกับชายหนุ่มผอมกะหร่องซึ่งเป็นพรรคพวกของเข็ดช่วยกันประคองอาเสี่ยขึ้นนั่งตอนหลังรถ คาคิลแล็คแก๊งเรียบบร้อย ต่อจากนั้นเจ้าแห้วก็ขึ้นนั่งประจำที่คนขับนำรถแก๊งคันงามแล่นไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง คาคิลแล็คแก๊งคันงามก็เลี้ยวเข้ามาในบ้าน "พัชราภรณ์" มันเป็นคืนที่เดือนหงายแจ่มกระจ่าง คณะพรรค ๔ สหายลงมานั่งสนทนากันที่สนามหน้าตึกพร้อมญาติ บนเสื่อจันทบุรีผืนใหญ่ ๒ ผืน มีมะม่วงน้ำปลาหวานและขนมกินเล่นอีกหลายอย่างใส่จานวางอยู่เรียงราย

คาคิลแล็คแก๊งแล่นมาหยุดใต้ต้นสนใหญ่ริมถนนห่างจากคณะพรรค ๔ สหายเพียงเล็กน้อย เจ้าแห้วร้องตะโกนเสี่ยหลง

"รับประทานมาช่วยกันหน่อยครับ รับประทานอาเสี่ยถูกแทง"

"ว้าย ตายแล้วพ่อหงวน" คุณหญิงวาดร้องสุดเสียงผลุดลุกขึ้นเป็นคนแรกข้ามเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ วิ่งตื้อไปที่รถทันใดนั่นเองทุกคนก็ลุกขึ้นวิ่งตามไป นิกหรวนกลับมาคว่ำเงาะสามสี่ผลถือติดมือไปด้วย

ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นแล้ว นวลละออออกสันขวัญแขวน ทุกคนเต็มไปด้วยความเป็นห่วงอาเสี่ย
เมื่อเห็นกิมหงวนนอนจมกองเลือดอยู่ข้างหลังรถมีที่ท่าว่ากำลังจะตายคืออาการร่อแร่เต็มทน ไฟฟ้าในแก๊งส่องสว่างจ้า
พลกล่าวถามเรื่องราวจากเจ้าแห้วซึ่งเจ้าแห้วก็เล่าให้ฟังโดยละเอียด

นวลละออร้องไห้โฮ

"โธ่-เฮียขา โธ่-เคราะห์ร้ายอะไรอย่างนี้ ลงสะคือทะเลจะรอดตายได้ยังไง โธ่ ๆ ๆ"

กิมหงวนพูดเสียงแผ่วเบา

"นวล-นวลเจ้าพี่เอ๋ย อย่าร้องไห้เลยยอตรึก เฮียรู้ว่าที่นวลร้องไห้ก็เพราะนวลกลัวว่าเฮียจะไม่ตายจริง"

นิกรหัวเราะก๊าก เคี้ยวเงาะตุ้ยๆ เต็มปากแล้วกล่าวกับเสี่ยหงวน

"ทำยังไงวะถึงได้เสียท่าเขา หลวงพ่อสมเด็จวัดระฆังของแกไม่ขลังแล้วหรือ"

กิมหงวนดึงสร้อยคอเส้นเทาไซ้ออกมา มีพระเครื่องเลี่ยมทองอยู่พวงเบือเริ่ม

"สงสัยว่าหลวงพ่อกันเกี่ยวกัน หรือมาย่านก็มีจ้าวัดเสียเพลิน โธ่-แยะแล้วไว้วัย ใส่มันไหลออกมาตั้งยาว
เพื่อย"

คุณหญิงวาดหันควีบมาทาง ดร.ดิเรก

"ว่ายังไงเล่าพ่อดิเรก ยืนเฉยเป็นไม้ตีพริกอยู่ได้"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างใจเย็น ดึงกล่องยาเส้นออกจากปากแล้วกล่าวกับคุณหญิงวาด

"อย่าว่าแต่ยายหงวนถูกแทงเพียงเท่านั้นเลยครับ ต่อให้ถูกฟันคอขาดผมก็ช่วยได้ ผม-หมอห้วนอกไม่ใช่หัวโน"

"รู้แล้ว" คุณหญิงวาดตวาดแว๊ด "จะจัดการช่วยเหลือยังไงก็เอาเข้าซี คนกำลังจะตายเคลซม์หางวัวตีครอก ๆ"

แล้วยังจะมาทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่ได้"

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

"ยัง-ยังครับ ปู่โธ่..."

ดร.ดิเรกหันมาทางประภาเมียรักของเขา

"ดालิ่ง ยูรีบขึ้นไปเตรียมเครื่องมือผ่าตัดให้ไอที เตรียมต้มน้ำร้อนให้ด้วย ไอจะสัมภาษณ์กับยายหงวนสักครู่
หนึ่งก่อน"

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยกมือเกาหัวล้าน มองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเคือง ๆ

"ทำไมแกเงี้ยใจเย็นยังงี้วะดิเรก ดุซึ่ ทุกคนเขาดกอกตกใจกันทั้งนั้น จะสัมภาษณ์หาตะหวักตะบวยอะไร

อีกเล่า เจ้าแห้วมันก็เล่ารายละเอียดให้ฟังแล้ว ดีไม่ดียายหงวนเลือดตกในตายท่าเลย"

ดร.ดิเรกหัวเราะอย่างใจเย็น

"เนียบเวอร์ไมน์ ป้า ไอโน อากการเท่านี้ไม่หนักหนาอะไร ถ้ามีดถูกไล่ได้ผมผ่าตัดเพียงแพล็บเดียวเท่านั้น
ผมเป็นศัลยแพทย์ที่เชี่ยวชาญคนหนึ่ง เคยทำการผ่าตัดคนไข้มานานับไม่ถ้วนแล้ว ท่านมหาราชาจันทร์กุมารามซิงก์
เคยถูกกระเข็นแม่ น้ำคงควาดดีกัดขาขาด ผมยังเอาขาที่ขาดมาต่อให้ดีตามเดิมได้"

พลจู่ปากแล้วพูดขึ้นอย่างเป็นการเป็นการ

"ช่วยกันห้ามยายเสียขึ้นไปบนตึกเถอะไว้วัยพวกเรา อ้ายกรไปไหนมาทางนี้ซีไว้วัย อ้ายแห้วละ"

ครั้นแล้วพลก็เปิดประตูตอนหลังรถคาติลแล็คออก เสี่ยหงวนถูกประคองลงมาจากรถอย่างทุลักทุเล

ประไพยืนหน้าซีดอยู่ข้างเจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ ยกมืออุจจุกพูดพึมพำ

"ไม่ไหว เหม็นคาวเลือดกลิ่นตุ ๆ ซอบกล"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ หันมาค้อนแล้วเลี้ยงไปยืนทางอื่น คณะพรรค ๔ สหายต่างพากันยกโขงขึ้นไปบนตึก
ข่าวอาเสี่ยกิมหงวนถูกแทงแพร่สะพัดไปทั่วบ้าน กิมหงวนถูกนำมาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร.ดิเรก นั้นเท่ากับ

ประกากำลังช่วยกันเตรียมเครื่องมือเครื่องมือที่จะทำการผ่าตัด ไฟฟ้าในห้องทดลองส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน พวกคนใช้ชายหญิงที่บ้าน "พัชรภรณ์" ต่างแตกตื่นมาดูอาการของกิมหงวน ยืนออกันอยู่หน้าห้องวิทยาศาสตร์ หน้าสลอนไปหมด

มหาเศรษฐีหนุ่มนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงผ่าตัด เลือดแข็งและกางเกงถูกเปลือยออกแล้ว คงเหลือแต่กางเกงขี้ผึ้งซึ่งเป็นกางเกงยัดเพียงตัวเดียว คณะพรรค ๔ สหายยืนมองดูด้วยความหวังโย อาเสี้ยว์ร้องครวญคราง น่าสงสาร แต่หลังจาก ดร.ดิเรกนำบริษัทยาให้ดื่มประมาณ ๒ เบ็ก กิมหงวนก็หยุดร้องมีอาการดีขึ้นผิดคาด

ดร.ดิเรกสวมเสื้อกาวน์แบบนายแพทย์ สวมถุงมือยาง และหมวกผ้าสีขาวทำทางของดิเรกเครื่องขีมิเองงานเอาการ เขาตรวจดูบาดแผลเหนือสะดืออาเสี้ยว์สักครู่ดิเรกก็ยิ้มออกมาได้

"เวล-เวล-เวล คมมีดไม่ได้ถูกกล้าใส่หรืออวัยวะข้างในเลย โอ-อย่างนี้ไม่ต้องทำการผ่าตัด เพียงแต่ฉีดยากันบาดทะยักและฉีดยาให้เท่านั้น อาทิตย์เดี่ยวไปให้เขาแทงได้อีก"

นิกรยืนอยู่ข้างเตียงผ่าตัด ก้มลงมองดูบาดแผลแล้วยกนิ้วชี้มือขวาชี้สะดืออาเสี้ยว์เล่น

กิมหงวนทำเอวกระดูกกระดูกหัวเราะคิก ยกเท้าตะเจียดปลายคางนายจอมทะเล้นอย่างหวุดหวิด ดร.ดิเรกยกกำปั้นทุบหลังนิกรดังพลັก

"เล่นยังงี้ได้เรอะ คนกำลังไม่สบาย" ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

ต่อจากนั้นนายแพทย์หนุ่มก็จัดการชำระล้างทำความสะอาดบาดแผลและใส่ยาให้โดยมีประกาและนั่นทำทำหน้าที่เป็นพยาบาล เพียงครู่เดียวบาดแผลของกิมหงวนก็ถูกปิดผ้าพลาสติกเรียบร้อย

นายแพทย์หนุ่มยกมือตบศีรษะกิมหงวนเบา ๆ

"ยุปลดภัยแล้ว"

กิมหงวนพยักหน้า

"ต้องฉีดยาใหม่นี้"

"ออไรน์ ต้องฉีดยากันบาดทะยักหนึ่งเข็ม มีดเล่มนั้นอาจจะสกปรกมีเชื้อโรค"

แล้วดิเรกก็เดินไปทางโต๊ะสี่เหลี่ยมด้านขวามือของห้อง จัดแจงหยิบยาฉีดยาออกมาบรรจุหลอดซึ่งต้มไว้

เรียบร้อยแล้ว สักครู่หนึ่งก็ถือหลอดฉีดยาเข้ามา ประกาก็ใส่สายยางเส้นเล็ก ๆ รัตทอนแขนขวาของอาเสี้ยว์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์อย่างคล่องแคล่ว เพราะหล่อนเคยเป็นนางพยาบาลมาแล้ว

ดร.ดิเรกใช้สำลีสูดแอลกอฮอล์ทาท่อนแขนกิมหงวนแล้วแทงปลายเข็มลงไปแทงที่เดียวเท่านั้นก็ตรงกับเส้นโลหิตด้วยความชำนาญ เขาค่อย ๆ ฉีดยาที่ละน้อยจนหมดหลอดแล้วดึงเข็มฉีดยาออกมาเอาแอลกอฮอล์เช็ดรอยเข็มที่เนื้อ

"ออไรน์ เรียบร้อยแล้ว" ดิเรกพูดยิ้ม ๆ

อาเสี้ยว์ถอนหายใจหนัก ๆ

"แกฉีดยาอะไรให้กันวะ ร้อนวูบไปหมดทั้งตัวเลย"

ดิเรกขมวดคิ้วย่น วิ่งไปที่โต๊ะหยิบหลอดยาขึ้นมาดูแล้วเขาก็ร้องลั่น

"มายก๊อด- ไม่ใช่ยาบาดทะยักไว้วัย กันแผลไปขอโทษที่ ซอร์รี่มาก ๆ ยาที่ฉีดให้แกคืออินโอสลิวาซาน"

อาเสี้ยว์พยักหน้า

"ดีเหมือนกัน พวุงนี้กันจะได้ไม่ต้องฉีดยาตามกำหนด"

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ จัดแจงบรรจุยาฉีดยาเข้าหลอดฉีดยาใหม่ คราวนี้เขาดูเสียก่อนจนแน่ใจว่าเป็นยาป้องกันบาดทะยัก ใน ๕ นาทีนั้นเองนายแพทย์หนุ่มก็ฉีดยาให้เสี้ยว์หงวนเรียบร้อย

คณะพรรค ๔ สหายโล่งใจไปตามกัน เสียหวนลุกขึ้นนั่งได้แล้ว เขาคุยจ้อเล่าถึงเรื่องที่เขาปะทะกับเจ้าเซ็ด ให้เพื่อนเกลอของเขาฟัง แล้วก็กล่าวคำอำมาตมาตร้ายนายนักมวยแชมเปียนที่แทงเขา

"อ้ายเซ็ดมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย กันมือเปล่ามันใช้มีด ความจริงรูปร่างมันใหญ่กว่ากันมาก มิหนำซ้ำเป็นนักมวย เสียด้วย ซึ่งกันแพ้เปรียบมันอยู่แล้ว ฮีม-คอยดูบ้าง กันต้องฆ่าอ้ายเซ็ดให้ได้ เลือดต้องละเลงด้วยเลือด ถ้ากันฆ่า อ้ายเซ็ดไม่ได้ กันตายเสียดีกว่า กันจะตั้งงบประมาณล้านบาทสำหรับจ้างนักเลงสังหารอ้ายเซ็ด กันจะจ้างนักเลงใหญ่ ทั่วกรุงเทพ ฯ ให้สังหารมัน ใครฆ่าอ้ายเซ็ดได้แสนบาทเอาไป"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริง แก่ต้องแก้แค้นมัน เลือดต้องล้างด้วยเลือดและเวรย่อมระงับด้วยการจองเวร"

คุณหญิงวาดค้อนหลานชายของท่าน

"พูดประสาหมา ๆ มีอย่างไหนเวรต้องระงับด้วยการจองเวร แก่จะบ้าหรือนิกร มีแต่เขาจะห้ามปรามเพื่อน ไม่ให้คิดอำมาตพยาบาท ที่แล้วมาแล้วมันเป็นคราวเคราะห์ของเขา นี่ก็ลบลูสง คนซิบหาย"

"ว่า" นิกรคราง "ดำเป็นไฟแลบเลย คุณอาเนี่ยแก็งด่าเก่ง"

"ดำซิวะ เอ็งพูดไม่เข้าหูนี้หว่า" แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ "จริงไหมคะ เจ้าคุณ"

ท่านเจ้าคุณมีความเห็นเช่นนิกร แต่กลัวถูกด่าก็เลยเอออออกห่อหมกไปตามเรื่อง

"คุณหญิงว่ายังไงฉันก็ว่ายังงั้นแหละ"

"อู๊ย คล้อยตามกันซะเรื่อย เฮงชวยแท้ ๆ"

ครั้นแล้วคณะพรรค ๔ สหายก็ย่อย ๆ กันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร.ดิเรก คงเหลือแต่ เจ้าแห้วคนเดียวซึ่งนั่งเฝ้าดูอาการของเสียหวนอยู่ข้าง ๆ กิมหงวนมีขวัญและกำลังใจดีขึ้นแล้ว

ในวงการนักเลงและพวกอันธพาลโจทช์ขานกันแข็งแ่ เซ็ดปะทะกับอาเสียกิมหงวนมหาเศรษฐีของประเทศ ไทย กิมหงวนถูกแทงบาดเจ็บสาหัส

ข่าวนี้แพร่ไปถึงพวกนักเลงที่เคยได้รับความอุปการะจากเสียหวน นักเลงเหล่านี้ก็พากันเดือดดาลเจ้าเซ็ด อย่างยิ่ง ต่างพากันไปเยี่ยมเสียหวนที่บ้าน "พัชรภรณ์" พวกนักเลงชั้นดีหลายต่อหลายคนรับอาสาเป็นผู้แก้แค้นให้

"ผมเอง อาเสีย" นายเบิ้มนักเลงล่ำกักทำเตียนกล่าวกับกิมหงวนด้วยเสียงหนักแน่น "มันแทงอาเสียก็เท่ากับ ว่ามันทำร้ายพ่อผม ฮีม-ผมเองครับ พันคอให้ขาดกระเด็นแล้วเอาหัวอ้ายเซ็ดมาให้อาเสียดูเล่น เข้าทีดีไหมครับ"

กิมหงวนชื่นใจเหลือที่จะกล่าว ให้เงินนายเบิ้มไปหมิ่นบาท

หลังจากนั้น นายจ้อยนักเลงสะพานถ่าน นายโตนักเลงนางเล็ง นายแจ่มนักเลงใหญ่เทเวศร์ซึ่งมีอิทธิพลถึง สามแสนบางกระบือ นายแก้วนักเลงใหญ่หัวลำโพง นายพร้อมนักเลงวรจักร ได้ผลัดเปลี่ยนกันมาหาเสียหวน รับอาสา สังหารเซ็ดเพื่อตอบแทนบุญคุณอาเสีย กิมหงวนจ่ายเงินให้ไปรายละหมื่นบาททุกคน แล้วรอฟังผลการสังหารนายเซ็ด นักเลงใหญ่สี่พระยาด้วยความเร่าร้อนใจ

หนังสือพิมพ์รายวันแทบทุกฉบับต่างลงข่าวอย่างครึกโครม เซ็ด เลือดนักสู้จอมนักเลงถูกคนร้ายบุกเข้ายิง บนบ้านขณะที่นั่งกินข้าว กระสุนตกไปอย่างหูดหวิด ต่อจากนั้นไม่กี่วันหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวเกี่ยวกับประทุษกรรม นายเซ็ดอีกหลายครั้ง

เซ็ดถูกยิงปากตรอกบ้านสองนัดซ้อน แต่ไม่เป็นอันตราย เพราะมีของดีคุ้มกันตัว เซ็ดถูกคนร้ายสามคน กลุ่มรุมแทงด้วยอาวุธมีคม บังเอิญตำรวจกองตรวจมาเห็นเขาจึงช่วยเหลือเซ็ดไว้ทันท่วงที คนร้ายหลบหนีไปได้

ข่าวสุดท้ายเกี่ยวกับเซ็ด เซ็ดถูกคนร้ายหมู่หนึ่งกลุ่มรุมกันเตะถีบกระที่บจนสลบ ภายในร้านขายเหล้าและ อาหารที่เซ็ดเป็นนักเลงคุมอยู่

เชิดให้สัมภาษณ์กับผู้แทนหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ที่โรงพยาบาลกลางว่า

"...ผมรู้ตัวดีครับว่า ท่านเศรษฐีผู้มีอิทธิพลในการเงินคนหนึ่ง ได้จ้างนักเลงหลายสิบคนติดตามสังหารผม เพราะครั้งหนึ่งผมเคยปะทะกับท่านเศรษฐีคนนี้ ชีวิตผมเห็นจะไม่รอดแน่ถ้าหากว่าผมขึ้นอยู่ในกรุงเทพฯ ๔ ต่อไป ผมจะหนีเตลิดเปิดเปิงออกหัวเมืองครับ ถ้าผมหายป่วยออกจากโรงพยาบาลแล้ว ผมจะไปอาศัยอยู่ที่โรงพักจนกว่า ผมจะแข็งแรงพอ ผมก็จะเตลิดเปิดเปิงหนีไปหัวบ้านหัวเมือง"

เมื่อเจ้าหัวหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นที่ลงคำสัมภาษณ์นายเชิดมาให้อ่าน กิมหงวนก็แหงปากหัวเราะชอบอกชอบใจ

"อะ-อะ อ้ายเชิดเอ๊ย ต่อให้มึงดำดินไปอยู่เมืองบาดาลมึงก็หนีกูไปไม่พ้น ไม่มีทางใดที่กูจะให้ภัยให้มึงได้เลย กูได้ตั้งปณิธานไว้แล้ว เลือดละเลงเลือดมึงต้องตาย ฤๅ-อ้ายบัดซบ"

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

"เฮ้ะ รับประทานทำไมด่าผมละครับเสีย"

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"เปล่า ข้าด่าอ้ายเชิด ไม่ได้ด่าแกหรอก"

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

อาเสียหัวเราะ เขาริบนานหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นไปให้คณะพรรคของเขาอ่านโดยทั่วหน้ากัน อาเสียคุยโขมงโจงเจง เชิดจะต้องถูกฆ่าตายในเร็ววันนี้ เขาได้ใช้จ่ายเงินในการนี้ไปสองแสนแล้ว จ่ายให้พวกนักเลงซึ่งเป็นพรรคพวกของเขา

การพยายามทอาฆาตของเสียหงวนทำให้เชิดแทบวิกลจริตเพราะความรักตัวกลัวตาย หลังจากเขาออกจากโรงพยาบาลกลางแล้วเชิดถูกยิงอีกหลายครั้ง เศษขบถที่กระสุนพลาดหน้าอกเขาไปอย่างหวุดหวิด เขาถูกตีกลางติด ๆ กันสองครั้งคือเข้าและเย็น ถึงกับนายแพทย์ที่ทำการเย็บบาดแผลได้แนะนำเชิดว่า ควรจะทำชิปรู๊ดติดหนังหัวไว้จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเย็บแผลบ่อย ๆ ถ้าหากว่าถูกตีกลางอีก

ในที่สุดจอมนักเลงที่เป็นนักมวยฝีมือดีก็เผ่นหนีออกจากกรุงเทพฯ ๔ เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของอาเสีย กิมหงวนซึ่งทำงานทั้งใต้ดินและบนพื้นดิน บรรดานักเลงใหญ่ได้รายงานให้กิมหงวนทราบถึงการเคลื่อนไหวของเชิดทุกระยะไป

แล้วเขาก็ทราบข่าวที่มีการยืนยันว่า เชิด เลือดนักสู้หนีไปอยู่ป่าจังหวัดกาญจนบุรี และอาจจะเตลิดเปิดเปิงไปพม่าก็ได้ จากกระแสข่าวทุก ๆ ด้านรายงานมาว่า เชิด เลือดนักสู้ มีความรักตัวกลัวตายมาก ถึงกับยอมตัดผมสั้น เกรียนติดหนังหัว ลงทุนซื้อหนวดและเคราปลอมมาใส่ ด้วยความหวาดหวั่นในอิทธิพลของเสียหงวน

ท่านมหาเศรษฐีหนุ่มของเราพอใจแล้ว

"เลิกกันที่ไว้ยพวกเรา" เขากล่าวกับนักเลงใหญ่สามสี่คนที่มาหาเขาในตอนเย็นวันหนึ่ง "อ้ายเชิดมันหนีหัวซุกหัวซุนไปถึงกาญจนบุรี อย่าไปมุงร้ายหมายขวัญมันอีกเลย เราได้ลงโทษมันสาสมแล้ว"

กิมหงวนสั่งพวกนักเลงซึ่งเป็นคนของเขาทุก ๆ คนให้หยุดยั้งการติดตามสังหารผลาญชีวิตนายเชิด

แต่แล้ว เสียหงวนก็ได้รับความชื่นชมของใจจากพฤติกรรมของเชิดแซมเบียจนมวยเอกเฮฟวีเวทและ

นักเลงใหญ่ผู้มีอิทธิพลพอตัว กิมหงวนได้รับจดหมายลงทะเลเบียนฉบับหนึ่งส่งมาจากกาญจนบุรี และเจ้าของจดหมายก็คือเชิดคู่หูของเสียหงวนนั่นเอง

จดหมายของเชิดปรากฏข้อความดังต่อไปนี้

เรียน เสียหววน (ลูกชายนายกิมเบ๊) ที่รัก

เตี้ยยินดีที่จะแจ้งให้เจ้าทราบ ว่า ขณะนี้เตี้ยของเอ็งคือ นายเชิด เลือดนักสู้กำลังมีชีวิตอย่างสุขสบายอยู่ในถิ่นดาวร้ายแห่งหนึ่ง ระหว่างพรมแดนไทยพม่าที่ปีศาจ ลูกรักของเตี้ยถ้าเอ็งแน่จริงละก็ ขอได้ลองไปเยี่ยมเตี้ยดูบ้าง เตี้ยจะได้จัดการฝังเจ้าให้เรียบร้อย รับรองว่าเอ็งไม่มีหวังได้กลับมาเห็นหน้าลูกเมียแน่นอน

เตี้ยต้องอำลาพระนครก็เพราะเอ็งเล่นใช้อิทธิพลการเงินเล่นงานเตี้ย แต่ที่ปีศาจ เตี้ยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้าเอ็งอยากตายก็ลองไปเที่ยวดู

ในที่สุดนี้ หวังว่าลูกรักของเตี้ยคงสบายดี ขอให้เอ็งจับหายใจบรรลัยจักรในเร็ววันนี้

ซากุญ ๕๐๐ นน

เชิด เลือดนักสู้

เหมือนสิงโตที่รับบาดเจ็บ กิมหววนจบจดหมายนี้ด้วยความโกรธแค้นแสนสาหัส ถึงกับตอกลูกหัวตัวเอง "อ้ายเชิด! ฮึม-อ้ายสัตว์นรก มึงดูหมิ่นกู หน้อยแน่ ยกตนเป็นเตี้ยกู โอ๊ย-เจ็บหัวใจ กูต้องติดตามสังหารมึงให้ได้ ม่ายยังงั้นจนตายก็ไม่หายแค้น"

เสียหววนนำจดหมายที่เผ็ดร้อนฉบับนี้ไปให้เพื่อนเกลอทั้งสามและเจ้าคุณปัจเจก ๗ อ่าน แล้วเขาก็ชวนคณะพรรคของเขาเดินทางไปที่ปีศาจ ชายแดนของจังหวัดกาญจนบุรี

เจ้าคุณปัจเจก ๗ ไม่เห็นด้วย ท่านกล่าวกับเสียหววนด้วยความหวังดี

"อย่าไปเลยหววน เชื้ออาเถอะ การเดินทางบุกป่าฝ่าดงไม่ใช่สบายนัก หมดเปลืองเงินทองโดยใช้เหตุ ดีไม่ดีก็เอาชีวิตไปทิ้งเสียในป่า"

อาเสี่ยขบกรามกรอด

"อย่าห้ามเลยครับ เป็นตายยังไงผมก็ต้องตามไปฆ่าอ้ายเชิดให้ได้ มั่นดูหมิ่นผมมาก และยิ่งกว่านี้ มันยังดูถูกคุณแม่ผมด้วย คุณแม่ผมมองห่างไปนานแล้ว ไม่เคยรู้จักมักจี่กับมันเลย แต่อ้ายเชิดอวดอ้างตัวว่ามันเป็นเตี้ยผม ใครเขาไม่รู้เขาก็คงหาว่าคุณแม่ผมใจง่ายเหลือเกิน"

สามสหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ดร.ดิเรกยิ้มให้เสียหววน

"แกจะไปเมืองกาญจน์จริง ๆ หรือหววน"

กิมหววนลืมหูลืมตาโพล่ง

"บ๊ะแล้ว...ไปจริง ๆ ซิวะ ไปด้วยกันนะหมอ"

นายแพทย์หนุ่มสันติริชะ

"กันจะไปได้ก็ต่อเมื่อเรามีคุณพ่อเป็นผู้นำร่วมทางไปกับเราด้วย เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถแก้ปัญหาซับซ้อนที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้ นอกจากนี้มีผู้ใหญ่ไปด้วยเราจะได้อุ่นใจ"

พล พัทธภรณ์เห็นพ้องด้วย

"จริงไว้ย ดิเรกพูดถูก ถ้าคุณอาไปกันถึงจะไปด้วย"

เจ้าคุณปัจเจก ๗ ถูกยกยอปอปั้นซึ่ง ๆ หน้าก็ยิ้มแ้มแทบแตก ท่านพยักหน้ากับกิมหววน และพูดขึ้นอย่าง

ภาคภูมิใจ

"เออ...ถ้าพวกแกเห็นว่าฉันยังมีความสำคัญอยู่บ้าง ไปก็ไป ปากาญจนบุรีฉันเคยท่องเที่ยวมาแล้ว"

กิมหววนดีใจมาก หันมาถามนิกรนายจอมทะเล้น

"ว่าไง อ้ายกร นั่งเป็นเบืออยู่ได้ ไปกาญจนบุรีด้วยกันนะ ค่ากินอยู่ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ กันออกเงินเอง"

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

"คุณพ่อไปกันไม่ไปละโว้ย"

"ทำไมละ" กิมหงวนถาม

"โบราณว่า คบเด็กสร้างบ้าน..."

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

"เฮอ แล้วยังไง"

"ก็คบเด็กสร้างบ้านนะซี"

"รู้แล้ว" เสียหงวนทวาด "พูดต่อไปให้จบซีโว้ย คบเด็กสร้างบ้าน...คบอะไรสร้างเมือง"

นิกรชำเลืองดูพ่อตาของเขา ท่านเจ้าคุณยกมือชี้หน้า

"อย่าณา อากาศกำลังร้อน เตะเอาง่าย ๆ นาโว้ย แกมันทะเล้งกับฉันราวกับว่าฉันเป็นเพื่อนเล่นของแกยั้งั้นแหละ คนอย่างแกเขาเรียกว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน"

นิกรสะดุ้งโหยง

"สอนครับ แต่ผมไม่จำ คุณปู่ผมนะกบาลแดงแจ้ยิ่งกว่าคุณพ่ออีก เมื่อผมเป็นเด็กนักเรียนผมล้อท่านทุกวันถามอ้ายพลดูเถอะครับ ใคร ๆ ก็รู้ว่าเจ้าพระยาบริรักษ์ราชกิจ เสนาบดีกระทรวงเกษตรราธิการสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช หัวหน่งเป็นลูกมะอีกเลย"

"พอ ๆ ๆ" เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เอ็ดตะโร "รู้แล้วโว้ย ไม่ต้องอธิบาย ฉันรู้กระทั่งว่า เท่าที่เจ้าคุณปู่ของแกยกแม่เจ้าพลให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็เพราะเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวล้านเหมือนท่าน"

คณะพรรคสี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน แล้วก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะบุกป่าฝ่าดงไปปลี้อคพรมแดนไทยพม่า เจ้าหน่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพรมปูพื้นนานแล้ว เบรี่ยวปากเต็มทนก็พูดขึ้น

"รับประทานเรื่องนี้ผมไม่เกี่ยวหรือครับ"

เสียหงวนมองดูเจ้าหน่งทันที

"อ้าว-ลืมนะโว้ยตายจริง" แล้วกิมหงวนก็จู้ยปาก "แหม-ลืมนคนสำคัญไปทั้งคน"

เจ้าหน่งยิ้มอาย ๆ

"นั่นนะซีครับ ผมสงสัยใจนัก รับประทานไม่ได้ออกชื่ออ้ายแห้วสักคำเดียว ทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่แค่นี้ รับประทานเป็นอันว่าเอาผมไปเมืองกาญจน์ด้วยนะครับ"

กิมหงวนพยักหน้า

"แน่นอน ยังไงฉันก็ต้องเอาแกไปในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญการรับใช้"

เจ้าหน่งกลืนน้ำลายเอือก

"รับประทานไม่ใหญ่โตมากไปหรือครับ"

นายพัชราภรณ์หันมาทำตาเขียวกับเจ้าหน่ง

"พอ-พอ โอเวอร์ไปแล้ว เดี่ยวก็จะโดนถีบหรือ"

เจ้าหน่งหน้าถอดสีทันที ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็ปรึกษาหารือกันต่อไปในเรื่องที่บุกป่าฝ่าดงติดตามสังหารนายเชิดศัตรุหมายเลขหนึ่งของเสียหงวน ดร.ดิเรกบอกว่าเขาจะใช้เวลาที่เข้าป่าคราวนี้สำรวจสมุนไพรรักษาโรค เพื่อนำเอามาทำยารักษาโรคช่วยชีวิตเพื่อนมนุษย์

ในที่สุด ๔ สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้ว ก็ได้มาปรากฏตัวอยู่ในบริเวณป่าลึกทางทิศ ตะวันตกของจังหวัดกาญจนบุรี

พาปิโอกิมหงวนผู้เต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาทยอมลงทุนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการพาพรรคพวกของเขา เดินทางบุกป่าดงพงไพรในคราวนี้เป็นเงินไม่ใช่น้อย เขาซื้อม้าเทศอย่างดี ๖ ตัว ทั้ง 6 ตัวนี้มีอายุมากเกินไป ผิดินสู้เขา ไม่ได้ เจ้าของจึงขายให้เสียหวงในราคาเพียงตัวละ ๑๕,๐๐๐ บาท กิมหงวนส่งม้าเหล่านี้เดินทางโดยรถไฟสินค้า มารอคอยเขาที่พรรคพวกที่กาญจนบุรีอยู่แล้ว อาเสียตัดเครื่องแบบเคาบอยให้คณะพรรคของเขาคนละชุด ซื้อปืนเล็กยาวให้คนละกระบอก ปืนพกคนละ ๒ กระบอก ขอให้ท่านคิดดูเถาะว่าการติดตามสังหารคู่อริของเสียหวง เขาต้องลงทุนมากมายเพียงใด แต่นั่นไม่ได้ทำให้มหาเศรษฐีหนุ่มนี้เสียดาเงินที่ต้องเสียไปเลย ขนหน้าแข้งของเขายังไม่ร่วง เงินแสนบาทก็เท่ากับเงินเพียงบาทเดียวของอาเสียกิมหงวน

คณะพรรค ๔ สหายเดินทางมาถึงกาญจนบุรีเมื่อวันจันทร์ที่แล้วมานี้ พักอยู่ที่บ้านพ่อค้าสำคัญคนหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติห่าง ๆ ของเสียหวง และเป็นญาติทางบิดา ม้าเทศทั้ง ๖ ตัวกับเจ้าแห้วเดินทางมารอคอยอยู่ก่อนแล้ว เมื่อมาถึง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วก็ต้องใช้เวลาฝึกหัดขี่ม้าอยู่สามสี่วัน ในตอนแรกม้าทั้ง ๖ ตัวนี้ไม่มีใครจะยอมนับถือผู้ที่นั่งอยู่บนหลังมัน จึงพยศหกหน้าหกหลัง อาเสียถูกม้าพานุกเข้าไปในร้านตัดเสื้อสตรีแห่งหนึ่ง ต้องใช้ค่าเสียหายให้เขาเกือบ ๒,๐๐๐ บาท นิกรถูกม้าพาลงไปในคลองแห่งหนึ่ง เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ถูกม้ายกหน้า หกหลังทำให้ท่านหล่นจากม้าลงมานอนอ้อมอ้อมอยู่กลางถนน พวกเด็ก ๆ โห่ร้องกันเกรียวกราว เจ้าแห้วใช้เวลาตั้ง ครึ่งค่อนวันกว่าจะขึ้นนั่งบนหลังม้าได้ ส่วนพล พชราภรณ์กับ ดร.ดิเรกเคยขี่ม้ามาบ้างแล้ว ๒ สหายจึงไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร สามารถบังคับม้าได้ดีใช้เวลาเพียงวันเดียวเท่านั้น ดร.ดิเรกคุยฟุ้ง

"ม้าเมืองไทยยังไม่ใคร่พยศขี่ม้าที่อินเดียไม่ได้ รูปร่างก็สูงใหญ่กว่านี้ กันจำได้ว่ากันเคยขี่ม้าประจำขาของท่านมหาราชานันทน่ะประมาแล้ว ม้าตัวนั้นชื่ออาชานัยตัวดำเหมือนนิลใหญ่โตมาก กันหัดขี่ถึง ๔ เดือนกว่าจะขี่ได้ สำเร็จ"

พลหัวเราะลั่น ยกมือชี้หน้า ดร.ดิเรก

"ตานั้นกันจับโกหกแก่ได้ละโว้ย แกเล่าให้พวกเราฟังว่าแกแวะเที่ยวประเทศอินเดียในราว ๓ เดือนเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้แกบอกว่าแก่ใช้เวลาหัดขี่ม้าประจำขาของท่านมหาราชาถึง ๔ เดือน"

ดร.ดิเรกชักฉิว ทำตาเขี้ยวกับพล

"แกคิดหรือว่าคนอย่างกันโกหกเป็น กันจะอธิบายให้แกฟัง ที่ประเทศอินเดียนะ การนับวันนับคืนไม่เหมือนประเทศเราหรือเมืองเราหรอก วันหนึ่งคือ ๒๔ ชั่วโมง ที่อินเดียเขาเรียกว่าเดือนหนึ่ง ที่กันว่ากันหัดขี่ม้าอยู่ ๔ เดือน ก็หมายความว่าหัดขี่เพียง ๔ วันเท่านั้น"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"ฮือ ไปได้น้ำซูน ๆ เขียวนะหมอ"

คณะพรรค ๔ สหายออกเดินทางโดยพาหนะม้าเข้าป่าดงพงไพรในตอนเช้าวันพฤหัสบดี โดยไม่ต้องมีคนนำทาง ม้าทั้ง ๖ ตัวมีสัมภาระบรรทุกจนหลังแอ่น เสบียงอาหาร กระสุนปืน, บ่วงบาศก์, ปืนเล็กยาว, กระตักน้ำ, ผ้าห่มนอน และเครื่องอุปโภคต่าง ๆ เท่าที่จำเป็นจริง ๆ

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วแต่งกายแบบเคาบอยในภาพยนตร์ กิมหงวนพยายามคิดว่าเขาคือ โยอันแม็คครี แห่งโจรเหี้ยมสาวหาญ

การเดินทางบุกป่าฝ่าดงในตอนแรกก็สบายดี เพราะทุกคนยังแข็งแรงดีอยู่แต่พอย่างเข้าวันที่สองวันที่สาม และวันที่สี่ คณะพรรค ๔ สหายก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าไปตามกัน โดยเฉพาะโรเบิร์ตเทเลอร์กิมหงวนถึงกับบ่น กะปอดกะแปดที่ไม่ควรจะติดตามนายเซ็ดมาทำให้ตัวเองและเพื่อน ๆ ได้รับความลำบาก

อย่างไรก็ตาม โยอันแม็คครีนกรอดทอนพอดูอยู่ สดชื่นรื่นเริงกว่าเพื่อน นาน ๆ ก็ร้องเพลงให้คณะพรรคของเขาฟัง เพลงยี่เกบ้าง, รำวงบ้าง, เพลงไทยสากลบ้าง บางทีก็เพลงจ้อย

ข้ามขุนเขา ข้ามทุ่งหญ้าอันกว้างขวางสุดสายตา บางแห่งก็ข้ามแม่น้ำหรือแควใหญ่ ๆ คณะพรรค ๔ สหาย ลัดดัดตรงไปยังตำบลปิ๊ล็ค โดยอาศัยถ้ำทางจากพวกชาวบ้านป่าตลอดมา

บ่ายวันนั้นเอง

ท่ามกลางความร้อนอันอบอ้าวของอากาศเดือนพฤษภาคม ม้าทั้ง ๖ ตัวพานายของมันเดินเลียบเชิงเขาแห่งหนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายไม่มีใครพูดอะไรกันเลย ทุกคนอ่อนเพลียและร้อนแทบจะเป็นบ้า นิกรยก็ตำรำขึ้นมาติดแก้มงาและหวังจะให้เพื่อนครีกครื่นรื่นเริงลิ้มความเหน็ดเหนื่อย เขาร้องเพลงไทยสากลเบา ๆ เคล้ากับเสียงกีตาร์เสปญนิช เพลงที่ร้องเป็นเพลงที่เขาคิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ ทั้งเนื้อร้องและทำนองของมัน แต่ก็น่าประหลาดที่นิกรสามารถดีดกีตาร์คลอเสียงเพลงได้ดีพอใช้

คนไทยสมัยศรีอยุธยา

ล้วนแต่แก่งกล้าอยู่ยงคงกระพัน

พม่ายกมาพวกเราไม่พรั่น

ไทยช่วยกันยิงฟันพม่าเลยยืมให้ไทย

รบกันดุเดือดพม่าเชือดไทยเฉือน

สู้กันตายเกลื่อนทั่วทุกแห่งหน

พม่าและไทยตายหมดไม่เหลือสักคน

พอฟื้นขึ้นมาไม่ยอายน

เรารบกันจนกว่าจะตาย...

ตายแล้วเกิดเกิดแล้วตายมิใช่ชั่ว

เป็นคนหรือควายวัวไม่พ้นความตาย

ตายโหงตายห่าก็เรียกว่าตาย

ตายดีตายร้ายก็ตายเหมือนกัน

โครีเฮ-รีเฮรีเห-โครีเร-เร-

โห-ดีเดโด้โห-โดโหโด้โ-

ทุกคนหันมามองนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว เจ้าคุณปัจฉิม ๕ หัวเราะชอบอกชอบใจทำให้ท่านลิ้มความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปชั่วขณะ

"เพลงอะไรของแกวะ อ้ายกร"

นิกรยก็คิ้วแฉลบ

"อยุธยาแห่งความหลัง"

"ใครแต่งวะ"

"ผมซีครับ บู้โระ-ซันผมแล้วไม่เคยเอาเพลงคนอื่นมาร้องเลย เพลงไทยสากลแต่งง่ายจะตายไป ไม่ต้องไปนั่งคิดให้เสียเวลา ฟังอีกเพลงใหม่ละครับ เพราะกว่าเพลงนี้อีก"

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นทันที

"กันคิดว่าอย่าร้องจะเพราะกว่า โห-อ้ายทะเลิ่ง เสียงมันจะยังกะซามกาลามังรำว ลำบากนักก็จะร้องไปทำไมวะ"

นิกรหัวเราะ

"แกมันไม่รู้จักฟังเพลง เสียงอย่างกันนี้แหละเรียกว่าเสียงเทเนอร์ นายล้วน ฟินดำ ยังกลัวกันนี้หว่า"
ทันใดนั้นเอง เสียงกระสุนปืนเล็กยาวนัดหนึ่งก็คำรามขึ้นทันที

"ปัง เพี้ยว"

ก่อนหินที่ภูเขาห่างจากคณะพรรค ๔ สหายเพียงเล็กน้อยถูกกระสุนปืนอย่างจัง กระสุนนัดนี้ถากศีรษะ
ดร.ดิเรกไปอย่างหวุดหวิด ทุกคนบังคับม้าให้หยุดและต่างก็กระชากปืนเล็กยาวออกมาจากซองปืนบนหลังม้าของตน
เสียงกระสุนนัดที่สองก็ดังขึ้นอีก

"ปัง เพี้ยว"

เจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ ร้องสุดเสียงเมื่อรู้สึกว่กระสุนปืนถากคอคอของท่านไป พลแลเห็นเพศฆาตผู้สังหาร
พรรคพวกของเขาแล้ว แอบอยู่ที่ซ่ง่อนหินแห่งหนึ่งข้างหน้าไกลออกไปประมาณ ๑๐๐ เมตร พลควมม้าบุกเข้าไป
ทันที เก็บปืนเล็กยาวไว้ในซองตามเดิมและกระชากรีโวลเวอร์ ๘ มม. ออกมาจากซองปืนข้างขวา เจ้าแห้วเป็นหัวหน้า
ของเขาก็ควมม้าติดตามมาด้วย

คนร้ายยิงอีก ๒ นัด กระสุนเฉียดพลไปอย่างหวุดหวิด พลควมม้าใกล้เข้ามาโดยยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต
เจ้าหมอนั้นลุกขึ้นวิ่งหนี วิ่งตรงไปยังม้าตัวหนึ่ง นายพัชราภรณ์บังคับม้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว ยกปืนพกยิงขึ้นฟ้า ๒ นัด

"หยุด อย่าหนีนะมึง พ่อยิงตายห่าเลย"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ แต่งกายชะมุกชะมอมหยุดชะงัก โยนปืนเล็กยาวทิ้ง หมุนตัวกลับมู่มือทั้งสองข้างขึ้น
ยอมจำนน พลกระโดดแล้วลงจากหลังม้า ยกปืนพกจ้องหมายระดับหน้าอกเจ้าหมอนั้น

"แกเป็นใคร เร็ว-ตอบคำถามกันเดี๋ยวนี้"

ชายผู้นั้นตัวสั้นนั่งงก ใบหน้าถอดสีทันที ยิ่งเห็นคณะพรรค ๔ สหายควมม้าตรงเข้ามาก็ยิ่งหวาดกลัวว่าจะถูก
ยิงทิ้งในป่านี้ ซึ่งการฆาตกรรมในป่าก็เหมือนกับยิงสัตว์ตัวหนึ่ง

"ผม-ง่า-ผมชื่อรอดครับนาย"

คณะพรรค ๔ สหายพากันลงจากหลังม้าปราดเข้ามาห้อมล้อมกระทำชายผู้นี้ เจ้าแห้วยกปืนขึ้นจ้อง

"รับประทานไม่ต้องสอบสวนหรือครับ รับประทานผมยิงตัวเอง"

นายรอดตัวสั้นนั่งงก กลัวว่าเขาจะไม่รอด

"ไอ้ะ...อย่า...อย่ายิงผมเลยครับ วันนี้วันพระ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"วันพระวันโกนไม่เข้าใจ แกดักยิงพวกเราตอน กรรมยอมสนองกรรม นี้ถึงพ่อแก้วแม่แก้วของแกให้ดี ระวัง
หนึ่ง...สอง..."

เจ้ารอดร้องสุดเสียง

"ไอ้ะ...กลัวแล้วครับ แม่ผมแก่แล้วครับนาย อย่าฆ่าผมเลย"

พลหันมาจู่ปากดูเจ้าแห้ว

"อย่าแอิดให้มากนักเลยวะอ้ายแห้ว ชักหมั่นได้แล้ว" พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ และเพื่อนเกลอ
ของเขา "เจ้าหมอนี้บอกว่าชื่อรอด"

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าช้า ๆ ดึงปืนพกในซองปืนข้างขวาออกมาควงเล่นอย่างคล่องแคล่ว แต่ยังไม่คล่องแคล่ว
ดีปืนพกจึงหลุดจากมือหล่นลงบนหลังเท้าของท่านอย่างถนัดใจ

"ไอ้ย" เจ้าคุณอุทานเสียงลั่น ยกเท้าขวาขึ้นลูบคลำกระโดดโหยง ๆ น่าสงสาร

ดร.ดิเรก เดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ากับนายรอด บุรุษผู้มีร่างกายกำยำและมีหนวดเครารกรุงรัง

"เฮ้...วีอท อีส ยัว เนม บอย"

นายรอดสั้นศิริชะ

"แหยมหรือครับ ทางนี้เขาไม่ทำแหยมขายหรือครับ จะมีก็ตั้งแต่กระแซ่หรือน้ำตาลเมา"

ดิเรกจึ้ยปาก

"ยูชื่ออะไร"

"อ้อ ชื่อรอดครับนาย"

นิกรยกปืนพกขึ้นเล็งยิงระหว่างขาของนายรอดสองนัดซ้อน ทำให้นายรอดกระโดดโลดเต้นร้องขอวิงวอน
ชีวิตเสียงลั่นป่า แล้วนิกรก็เดินสายเหมือนว่าจู่ฟ้าตรงเข้ามาคว่ำคอเสื้อนายรอดเขย่า

"แกอยากตายไหม"

"แะะ แะะ ไม่อยากหรือครับ"

"อืม" นิกรคำราม "ถ้าเช่นนั้นแกต้องบอกกันตามตรงเดี๋ยวนี้ว่า ทำไมแกถึงดักยิงพวกเรา"

เจ้ารอดนิ่งเฉย กิมหงวนชักจิกก็พยักหน้าบอกพรรคพวก

"เอาจมข้อมห้อยใต้ดินไว้อ ย้ายนี้ปากแข็งนัก"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

"ไหนล่ะครับห้อยใต้ดิน"

เสี่ยหงวนทำคอปน

"อ้อ ลืมไปไว้อ นึกว่านี่เป็นโรงพักกลาง เอาไว้อ ข้อมใหญ่เลยพวกเรา อ้ายแห้วจับล็อกคอไว้ ต้องชกตาม
ซีโครงและท้อง จะได้ไม่มีบาดแผล"

เจ้ารอดกลืนน้ำลายเอือก

"อย่าทำผมเลยครับ เดี่ยวนี้ระบบข้อมเขาเลิกนานแล้ว ผมไม่ทราบหรือครับว่าพวกคุณเป็นเจ้าของที่ตำรวจ
ผมเข้าใจว่าพวกคุณเป็นอาสาเสี่ยกิมหงวน ผมก็เลยแอบยิงตามคำสั่งลูกพี่ของผม"

เสี่ยหงวนอ้าปากหออ

"อ้อ นี่แกมาดักยิงนายกิมหงวนกับพรรคพวกของเขายังงั้นหรือ"

"ถูกแล้วครับ พี่เซิดเขาจ้างผมพันบาทให้มาคอยดักยิงอาสาเสี่ยกิมหงวน เขาบอกผมว่ามาด้วยกัน ๖ คน
คนหนึ่งเป็นคนแกะรูปร่างอ้วน ๆ และหัวล้าน ตัวอาสาเสี่ยกิมหงวนสวมแว่นตาขอบกระ ผมก็นึกว่าท่านนะซีครับ ถ้ารู้ว่าเป็นตำรวจผมจะกล้ายิงหรือครับ"

เจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ ชักจิวเมื่อนายรอดพูดถึงบาลท่าน

"ข้อม ข้อมไว้อ ไม่ต้องฟังเสียง ช่วยกันกระที่บแล้วหมกไว้ที่นี่เลย"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"พูดถึงบาลหน่อยเดียวโมโห ฮะ ฮะ" แล้วนิกรก็หันมายิ้มให้นายรอด "แกดักสังหารพวกเรา โทษของแกก็คือ
ตาย ถ้าหากว่าแกรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วแกต้องบอกเราเดี๋ยวนี้ว่า ขณะนี้ย้ายเชิดอยู่ที่ไหน"

รอดยิ้มออกมาได้

"พี่เซิดหรือครับ พี่เซิดอยู่ที่หนองเสือข้ามครับ"

พลพูดเสริมขึ้น

"ไปทางไหนล่ะ และไกลจากนี้ไหม"

"ไม่ไกลหรอกครับนาย ระยะทางเดินด้วยเท้าราว ๓ ชั่วโมงเท่านั้นแหละครับ นายขี่ม้าไปก็คงในราวชั่วโมงเดียว ข้ามเชาถูกขวามือนั้นแหละครับ แล้วผ่านที่ราบสูงไปยังเทือกเขาด้านตะวันตก หนองเสือข้ามอยู่ในบริเวณเชิงเขาเหล่านั้น"

กิมหงวนกล่าวถามขึ้น

"แกช่วยนำทางได้ไหมละ ฉันทคือผู้บังคับการกองปราบพิเศษ พวกนี้นายตำรวจชั้นอัศวินทั้งนั้น ได้แหวนคนหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๒๐ วงทั้งแหวนทองแหวนเพชร พวกเราเดินทางมาจับนายเซ็ด ซึ่งหลบหนีคดีอาญามาจากกรุงเทพฯ ถ้าแกรับอาสา นำทางให้เรา เราก็จะไม่เอาเรื่องเอาราวกับแกที่แกดักยิงพวกเรา"

นายรอดพูดขึ้นโดยเร็ว

"ตกลงครับท่าน ผมยินดีพาพวกท่านไปที่รังของพีเซ็ด แต่ว่าที่นั่นเต็มไปด้วยดาวโจรทั้งนั้นนะครับ ล้วนแต่หลบหนีคดีอาญาจากเมืองต่าง ๆ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พยักหน้า

"ดีทีเดียว เราจะได้จับกุมให้หมด ไป-ออกเดินทางพาพวกเราไปเดี๋ยวนี้ ไปเก็บปืนเล็กยาวของแกมาซึ่งอยู่ในโนนแล้วก็อย่าทรมานจะบอกให้"

นายรอดผินหัวเราะ

"ทรมานไม่ไหวหรอกครับ ลูกปืนผมหมดแล้ว"

ต่อจากนั้น รอดก็นำทางพาคณะพรรค ๔ สหายออกเดินทางมุ่งตรงไปยังตำบลหนองเสือข้าม ทั้ง ๖ คนขี่ม้าแต่นายรอดเดินเท้า เขาเดินป่าและขึ้นเขาได้แคล่วคล่องว่องไวมาก เพราะมีอาชีพเป็นพรานป่าหากินอยู่ในป่ามานานแล้ว

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ ในราว ๑๕.๐๐ น. คณะพรรค ๔ สหายก็ขึ้นมาปรากฏตัวอยู่บนยอดเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง ซึ่งสูงจากพื้นดินประมาณ ๒๐๐ เมตร มีทางธรรมชาติคดเคี้ยวไปมา นายรอดยกมือชี้ไปยังหมู่บ้านที่เชิงเขาใหญ่ซึ่งมองแลเห็นลิบ ๆ อยู่เบื้องหน้าโนน

"โนนแหละครับ หมู่บ้านหนองเสือข้ามที่เต็มไปด้วยพวกนักเลงต่างถิ่น พวกโจรพวกปล้นดาวร้ายทุกชนิด"

เสี่ยหงวนกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"ไป-พวกเรา รีบไปที่หมู่บ้านนั้นโดยเร็วที่สุด เจ้ารอดให้มันตามไปที่หลัง เร็วไว้วัย กันกระหายเลือดเต็มทนแล้ว" พูดจบเสี่ยหงวนก็หันมาทางนายรอด "เฮ้ย...พี่ชาย กันจะบอกความจริงให้แกรู้ กันและพวกเราไม่ใช่ตำรวจหรอก กันนี่แหละคืออาสาเสี่ยกิมหงวนศัตรูคู่อาฆาตของนายเซ็ด กันอุตสาห์บุกป่าฝ่าดงมากก็เพื่อนติดตามสังหารเซ็ด ว่าแต่ว่ามันอยู่ที่หมู่บ้านนั้นแน่นะ"

รอดแสดงสีหน้าที่ตื่นเต้นแปลกใจไม่น้อย

"ครับ พีเซ็ดอยู่ที่นั่น ไม่ยอมไปไหนหรอกครับ ซุกอยู่ในโรงเหล้าตลอดวัน"

เสี่ยหงวนปรึกษากับคณะพรรคพวกของเขา ครั้นแล้วม้าทั้ง ๖ ตัวก็ถูกบังคับให้วิ่งลงจากยอดเขาตามทางที่คดเคี้ยวไปมา ไม่มีใครสนใจกับเจ้ารอดอีกแล้ว กิมหงวนขี่ม้านำหน้าพาพรรคพวกของเขาผ่านบริเวณที่ราบสูง ลัดตัดตรงเข้าไปยังหมู่บ้านหนองเสือข้าม

เกือบครึ่งชั่วโมงจึงผ่านพ้นทุ่งหญ้าแห่งนี้ พอเข้าเขตหมู่บ้าน ม้าทั้ง ๖ ตัวก็ถูกบังคับให้วิ่งช้าลงทันที หมู่บ้านแห่งนี้มีประมาณ ๑๐๐ หลังคาเรือน ปลูกสร้างด้วยฝีมือหยาบ ๆ ลักษณะเป็นกระท่อมมากกว่าบ้าน บางหลังก็ใหญ่ บางหลังก็เล็ก เมื่อคณะพรรค ๔ สหายควมม้าผ่านมา ใคร ๆ ก็พากันเผลอหน้าออกมาดูอย่างแปลกใจ แต่ไม่มีใครคิดว่า เป็นเจ้าพนักงานตำรวจ เพราะถ้าเป็นตำรวจปลอมแปลงตัวมา ก็ต้องแต่งกายไว้ลายตำรวจให้เห็นบ้างเป็นต้นว่า

นุ่งกางเกงสีทึบก็ แกล้งห้อยกุญแจมือออกมานอกกระเป๋าให้เป็นที่สังเกต และต้องมีปืนกลมือมาด้วย บรรดาตัวร้าย
มันใจว่า คณะพรรค ๔ สหายเป็นคนร้ายที่หลบหนีมาจากกาญจนบุรี หรือจังหวัดใกล้เคียงมากกว่า

ม้าทั้ง ๖ ตัวหยุดนิ่งหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ซึ่งมีสภาพคล้ายกับโรงเตี๊ยมในหนังเคาบอย คณะพรรค ๔ สหาย
พากันก้าวลงจากหลังม้า ผูกสายบังเหียนม้าของตนไว้กับที่ผูกม้า ต่อจากนั้นเสียงหวนกก็พาพรรคพวกของเขาบุกเข้ามา
ในโรงเตี๊ยมอย่างทะนงองอาจ

ชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่า ๒๐ คนนั่งดื่มเหล้าและเล่นไพ่ป๊อกกันอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ กิมหงวนกระซอกป็นพกสอง
กระบอกออกมาจากซองปืนทันที

"เฮ้ยยกมือขึ้น"

บรรดาตัวร้ายทั้งหลายใช้หางตามองดูเพียงนิดเดียวแล้วก็สทกสนานกันต่อไป กิมหงวนควงปืนอย่างคล่อง
แคล่วปราดเข้ามาหาชายร่างใหญ่คนหนึ่ง

"ในนามแห่งบิลลี่เดอะคิต กูต้องการพบอ้ายเซตนักเลงใหญ่" อาเสี่ยพูดเสียงหนักแน่น พยายามแอ็คท่าทาง
ให้เหมือนโรเบิร์ตเทเลอร์ที่เคยแสดงเป็นพระเอกจอมโจรบิลลี่เดอะคิต

ชายร่างใหญ่หัวเราะหึ ๆ หันมาหลิวตามองดูเพื่อนของเขาซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วพูดขึ้นอย่างขบขัน

"เอ... ซอบกลว้ย ทำไมอ้ายหมอนี้หลุดออกมาออกจอหนังได้" แล้วเขาก็พยักหน้ากับเสียงหวน "น้องชาย
เก็บปืนเสียเถอะ บางทีอากาศวันนี้ถ้าจะร้อนจัดไปหน่อยสินะ หรือมายแก่ก็คงท้องผูกไม่ได้ล้มมาหลายวันแล้ว"

กิมหงวนตวาดแว๊ด

"หยุด ถ้าแกดูหมิ่นบิลลี่เดอะคิตอีกคำเดียว พ่อยิงได้ทะลกละเลย"

"อ้ออ้อ" ชายผู้นั้นคราง "ดูดิบหายเลยอ๊อ ยังจั่งนำส่งไปเผ่าสวน นี่...อ้ายน้องชาย มันยังงักนวะ อยู่ ๆ แกก็เอา
ปืนออกมาชู้กันแล้วคุคคามกันต่าง ๆ นานา กันคือเสื่อย้อยแห่งกาญจนบุรี หลบหนีตำรวจมาอยู่ที่นี่ เมื่อแกจะลงกับ
กันก็ได้ เป็นไรไปเพื่อน แต่ทำให้โอกาสกันบ้างซี ยิงกันตัวต่อตัวยังได้นะน้องชาย"

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"อ้อ พี่ชายนะหรือ เสื่อย้อย"

"ถูกแล้ว แกคงรู้จักชื่อเสียงของกันดีแล้ว แกจะเอายังไงกับกันว่มา"

เสียงหวนหันไปพยักหน้ากับคณะพรรคของเขาแล้วเก็บปืนพกใส่ซองยื่นมือให้เสื่อย้อยจับ

"พี่ย้อย ขอโทษนะที่ล่วงเกินไปบ้าง ฉันเดินทางมานี้ก็เพื่อติดตามสังหารอ้ายเซตคู่อริของฉัน"

เสื่อย้อยหัวเราะก๊าก

"ยังจั่งระอะ ถ้าเช่นนั้นคุณก็คืออาเสี่ยกิมหงวนนะซีครับ อ้ายเซตไม่ได้อยู่ที่นี้หรือคุณ อ้ายเซตอยู่โรงเตี๊ยม
ตรงข้ามกับเรานี่เอง โรงเตี๊ยมที่นี้ผมเป็นเจ้าของ แต่ฝั่งตรงข้ามอ้ายเซตเขาเป็นเจ้าของ ดีทีเดียวครับ ถ้าคุณสังหารมัน
ผมจะได้สบายใจ เพราะไม่ต้องมีใครเป็นคู่แข่งของผม"

กิมหงวนทำนัยน์ตาตุ ๆ กวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ แล้วหันมาหัวเราะกับคณะพรรคของเขา

"ไป...ไปฆ่าอ้ายเซตเดี๋ยวนี้"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"เอายังจี้ดีกว่า พวกเราเหนื่อยและอ่อนเพลียเหลือเกิน เรานั่งคอยแกอยู่ที่นี่ดีไหม แกไปฆ่าอ้ายเซตแล้วกลับ
มาพบกับพวกเราที่นี้ กันจะสั่งอาหารเตรียมไว้เลี้ยงต้อนรับชัยชนะของแก"

บิลลี่เดอะคิตขมวดคิ้วย่น

"ไม่ได้ ๆ ๆ ต้องไปด้วยกันหมดนี่ ชีนบุกเข้าไปคนเดียวมันจะได้ยิงกันตายหา"

พล พัทธราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

"บิลลี่เดอะคิดนะไม่เคยกลัวใครนา อ้ายหงวน"

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

"ไม่เอานะ โบราณว่า คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย สามคนกลับบ้านได้"

นิกรช่วยพูดต่อ

"สี่คนที่ควาย ห้าคนนอนหงาย หกคนถูกยิงตาย"

"เฮ้ย" กิมหงวนดู "ตั้ง ๖ คนให้มันยิงตายหมดมีอย่างไหนวะ ไปไว้วัย กันจะแสดงลวดลายให้พวกเราได้สม เป็นขวัญตา"

เสื่อย้อยผลุดลุกขึ้นยืน มองดูหน้ากิมหงวนอย่างขบขัน

"เอาขี้ตังดีกว่าครับ คุณก็ถูกผู้ชายคนหนึ่ง อ้ายเช็ดมันก็ถูกผู้ชายเหมือนกับคุณ ผมจะไปบอกให้อ้ายเช็ดมัน รู้ตัวเสียก่อนดีไหมครับ พวกเราจะได้อายุการปะทะกันระหว่างพรรคพวกของคุณกับพรรคพวกอ้ายเช็ด"

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

"โอ.เค. พี่้อย พวกฉันพร้อมแล้วที่จะรับมือกับมัน พี่้อยช่วยบอกอ้ายเช็ดด้วยว่า วันนี้ไม่ฉันก็อ้ายเช็ดที่จะต้องตายโหงตายห่ากันไปข้างหนึ่ง"

"ยังงั้นหรือครับ ดีแล้ว ผมจะไปบอกอ้ายเช็ดมันเดี๋ยวนี้" พุดจบเสื่อย้อยก็พาตัวเดินออกไปจากโรงเตี๊ยมของเขา

คณะพรรค ๔ สหายต่างเตรียมพร้อมที่จะปะทะกับเช็ดและพรรคพวกของเช็ด เจ้าแห้วชักใจไม่ดีหน้าถอดสี ผิดปรกติ กิมหงวนตะโกนสั่งเหล่ามาหนึ่งขวิด ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็ดื่มเหล้าปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็ง เจ้าแห้วดื่มเสียหลายถึงจนกระทั่งตั้งหน้า คิ้วป็นออกมาถึงขึ้นฟ้าหลายนัด พวกเคาบอยที่นั่งอยู่ในโรงเตี๊ยมพากัน มองดูอย่างขบขัน ไม่มีใครนึกเกรงกลัวเลย เพราะทุกคนเคยเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงมาจนเคยชินเสียแล้ว

ในราว ๑๐ นาที เสื่อย้อยก็กลับเข้ามาในโรงเตี๊ยมของเขา ตรงเข้ามาที่โต๊ะคณะพรรค ๔ สหาย กิมหงวนยิ้ม ให้แต่ไกล

"ว่าไงพี่้อย พบอ้ายเช็ดหรือเปล่า"

"พบครับ ผมบอกเขาแล้วว่าอาเสี้ยกิมหงวนกับพรรคพวกรวม ๖ คนจะยกพลเข้าบุกเขา"

พลกล่าวถามยิ้ม ๆ

"แล้วเช็ดว่ายังไงบ้าง พี่้อย"

เสื่อเฉมาหัวเราะ

"เช็ดว่าเขายินดีรับมือกับพวกคุณครับ แต่ว่าเขาอยากปะทะด้วยหมัดรุ่น ๆ มากกว่าเป็น อ้ายเช็ดมีพรรคพวก อยู่ ๖ คนเท่า ๆ กับพวกคุณพอดี"

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"ตกลงพี่้อย พี่ช่วยกลับไปบอกอ้ายเช็ดอีกทีว่าเราจะปะทะกันด้วยหมัดรุ่น ๆ ก่อน ถ้าใครชักปืนออกมา อีกฝ่ายก็ต้องชักออกมาเช่นกัน ฉันทินเหล่าเข้าไปชักคิกแล้ว หรือพี่้อยจะเอากับฉันยังได้"

เสื่อย้อยขมวดคิ้วย่น ยกมือกุมด้ามปืนพก

"คุณแน่หรือครับ"

นิกรยกคิ้วแผล็บ

"แน่ซี พี่้อยล่ะ"

"อ้อ ผมแน่ที่สุด"

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอี๊ยก

"พี่อ้อยแน่ฉันไม่แน่"

เสื่อย้อยทำหน้าที่ชอบกล

"เอาละครับ ผมจะไปบอกอ้ายเชิดมันอีกทีที่ว่า พวกคุณตกลงปะทะกับอ้ายเชิดด้วยหมัดรุ่น ๆ ก่อน เมื่อต่างฝ่ายต่างชกกันจนอ่อนใจแล้วค่อยยิงกัน"

ดร.ดิเรกพยักหน้า

"ออไร้ออไร้ ไปได้พี่อ้อย ฝรั่งล่อเหล่าเข้าไปซัดคิกแล้ว ไปบอกอ้ายเชิดด้วยว่า ฉันด็อกเตอร์ดิเรกยิงปืนแม่นยำกับจับวาง เคยได้เหรียญแม่ปืนจากท่านมหาราชาจันทร์กุมารมาแล้ว"

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยกฝ่ามือผลัดหน้านายแพทย์หนุ่มทันที เสื่อย้อยเดินอ้อมยิ้มออกไปจากโรงเตี๊ยมของเขา อาเสี่ยตะโกนสั่งเหล่าอีกหนึ่งขวด พอคนรับใช้นำมาให้ กิมหงวนก็รีบรินเหล้าแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขาและ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าแห้ว เหล้าไทย ๒ ขวดหมดเกลี้ยงภายในเวลาอันรวดเร็ว

อีกสักครู่หนึ่ง เสื่อย้อยก็ย้อนกลับเข้ามาในโรงเตี๊ยมของเขา ร้องตะโกนบอกคณะพรรค ๔ สหาย

"ตกลงครับ เชิดกับพรรคพวกสั่งให้ผมมาบอกว่าตกลงตามเงื่อนไขทุกประการ เชิญพวกคุณบุกได้ แต่ว่าจ่าย อัฐค่าเหล่าให้ผมก่อน ประเดี๋ยวถูกยิงตายหมดผมก็ไม่รู้จะไปเอาเงินที่ใคร"

กิมหงวนค้อนควับ ล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรปึกหนึ่งออกมา

"เหล้าสองขวดเท่าไรละ"

"คิด ๒๐๐ บาทเท่านั้นแหละครับ"

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง

"๒๐๐ บาท ไอ้ยา-เหล่าที่นี้หายากนักหรือ"

"อ้อ เหล้านี้หาไม่ยากหรอกครับ แต่มหาเศรษฐีอย่างอาเสี่ยหายากเต็มทน นาน ๆ จึงจะมีมาเที่ยวสักคน"

กิมหงวนยิ้มแค้นแทบแตก ส่งธนบัตรใบละร้อยบาทสองฉบับให้เสื่อย้อยโดยดี ต่อจากนั้น อาเสี่ยก็พาคณะพรรคของเขาออกไปจากโรงเตี๊ยมของเสื่อย้อย ฉากบู๊ตอนต้นต้นหวาดเสียวก็จะได้เริ่มต้น ณ บัดนี้

พวกเขาบอยเกือบบร้อยคนยืนออกันอยู่เต็มถนนทั้งสองฟากทาง เตรียมดูการปะทะแบบนองเลือดระหว่าง เสี่ยหงวนกับพวกและเจ้าเชิดกับลูกน้อง ต่างฝ่ายต่างมีกำลังเท่า ๆ กัน กิมหงวนเดินนำหน้าพาคณะพรรคของเขา บุกเข้ามาในโรงเตี๊ยมของเจ้าเชิด แล้วทันใดนั้นเอง เชิดซึ่งยืนเตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ร้องสั่งสมุนของเขาทันที

"เอาไว้ย พวกเรานุก"

ทั้งสองฝ่ายต่างเข้าตะลุมบอนกันทันที ภายในโรงเตี๊ยมอันกว้างขวางกลายเป็นเวทีมวยที่ไม่มีกรรมการห้าม ปะทะกันอย่างอูดุดต่างตอยตะถึบถองขึ้นเขาลงคอกล่อกันนิ้ว เสียงดังโครมครามดังลั่น ใต้เก้าอี้ล้มระเนระนาด เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ถูกสมุนของเจ้าเชิดคนหนึ่งตอยด้วยหมัดตรงขวาโดนปากครึ่งจุมครึ่งพอดี ท่านเจ้าคุณเซตลา เหมือนนกปีกหัก ล้มลงนอนวัดพื้นเหยียดยาวกลางห้อง พลกระโดดข้ามเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ตอยอ้ายหนุ่มร่างใหญ่ ที่ชกเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ทันที แล้วสุคขวาของอ้ายเสื่อย้อยรูปหล่อก็เหวี่ยงเจ้าหมอนั้นผงะหงายอย่างไม่เป็นท่า

กิมหงวนกับเชิดพาดกันตัวต่อตัว ผลัดกันรุกผลัดกันรับ เจ้าแห้วคอยหลีกเลี่ยงไม่ใคร่จะปะทะกับใคร แต่ถ้าใครถลาเข้ามาอย่างเสียหลักเจ้าแห้วก็ประเคนบาลด้วยขวดเหล้าทันที

ดร.ดิเรก ไม่มีความรู้ในเรื่องการชกมวยเลย หลับหูหลับตาชกเหมือนกับเหวี่ยงแห แต่แล้วสมุนของเจ้าเชิด คนหนึ่งที่ถลันเข้ามา ก็ถูกสวิงขวาของนายแพทย์หนุ่มเข้าที่ก้านคออย่างถนัดใจ เจ้าหมอนั้นล้มลงนอนเหยียดยาว กลางพื้นห้อง

ไม่ถึง ๕ นาทีของการต่อสู้ คณะพรรค ๔ สหายก็สามารถคว้าสมุนของเชิดทั้ง ๕ คน ส่วนคณะพรรค ๔ สหาย มีเจ้าคุณปัจฉิม ๔ คนเดียวเท่านั้นที่นอนอ้อมยิ้มอยู่บนพื้นปากปลิ้นเหมือนครุฑ

บัดนี้ การต่อสู้เหลือตัวต่อตัวเท่านั้นคือเสียหงวนกับเชิด

สองเสื่อสู้กันอย่างดุเดือดที่สุด บางทีก็ถอดรัดพัดกันจนเสื่อแสงชาดวีน เวลาผ่านไป กำลังของเชิดก็อ่อนลง ส่วนเสียหงวนของเราก็เต็มแยะเหมือนกัน แต่ความบ้าดีเดือดในตัวเขามีอยู่มาก อาเสียจึงมานะกัดฟันชกกับเชิดอย่างทรหด

ในที่สุดทั้งสองก็ยืนแลกหมัดกันกลางห้อง บัง-บัง-ฉีก-เบ้ง-พล็อก-กร๊อบ

เชิดนักมวยเอกรุ่นเหี้ยโบราณถูกอัปเปอร์คัทที่ลิ้นปีพอดี เขาสะดุ้งเฮือกมือตกกัมตัวลง กิมหงวนลั่นสุกขวาเต็มเหนี่ยวถูกปลายคางถนัดใจ ดังเหมือนทุบไม้กระบอกผุ ๆ เชิดผะหงายล้มลงอย่างบ๊อท่า

คราวนี้ลายเชิดของเชิดก็หมดไป เขาเสยะยิ้มมองดูเสียหงวนด้วยความอาฆาตมาร้าย กระซากป็นพกในของข้างขวาออกมา แต่เสียหงวนไวเท่ากับบิลลีเดอะคิต กิมหงวนชกป็นได้ไวกว่าและยิงได้เร็วกว่า

"ปัง"

เจ้าเชิดสะดุ้งเฮือกสุดตัว ขมวดคิ้วหน้าด้วยความเจ็บปวด ล้มลงนอนหงายเหยียดยาวสิ้นใจตายด้วยการยิงอย่างแม่นยำของเสียหงวน กระสุน ๙ มม. ของรีออลเวอร์ทะลูกกเชิดออกทางเบื้องหลัง อาเสียเดินโซซัดโซเซเข้ามาล้มลงข้าง ๆ ศพศัตรูคู่อาฆาตของเขา คลานเข้ามายกมือป้ายเลือดที่รอยกระสุนป็นบนหน้าอกเชิด แล้วยกมือให้คณะพรรคของเขาดู

"เลือด...เลือดละเลงเลือด" พูดจับกิมหงวนก็ยกฝ่ามือที่เปื้อนเลือดขึ้นป้ายหน้าเขา แล้วล้มลงนอนข้าง ๆ ศพเชิดด้วยความเหน็ดเหนื่อยแทบจะขาดใจตาย

บรรดาสมุนของเชิดหายจากเมฆหมอกแล้ว ทุกคนช่วยตัวเองพุงกายลุกขึ้น และไม่มีใครกล้าต่อกรกับคณะพรรค ๔ สหายอีก ต่างพากันมองดูเชิดซึ่งถูกยิงตายอย่างน่าอนาถ ในเวลาเดียวกัน พวกเคาบอยย่อย ๆ กันเข้ามาจนเต็มโรงเตี๊ยม

พล พัทธาภรณ์ยกมือตบป่า ดร.ดิเรก

"หมอ ช่วยคุณอาหน่อยไว้วี ประคองท่านลุกขึ้นหน่อยซี กันจะช่วยอ้ายเสียมัน หรือมันตายตามอ้ายเชิดไปแล้วก็ไม่รู้"

กิมหงวนโง่งขึ้นมาพูดอย่างเหน็ดเหนื่อย

"ยังไว้วี ขอนอนพักสักประเดี๋ยว เหนื่อยเหลือเกิน"

พลอดหัวเราะไม่ได้ เขาเดินเข้ามาทุดตัวนั่งประคองเสียหงวนลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ในเวลาเดียวกันนายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วก็ช่วยประคองเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ใหลุกขึ้น เสียงจ๊อกแจ๊กจอแจดงทั่วโรงเตี๊ยมจนฟังไม่ได้ศัพท์ บรรดาดาวร้ายทั้งหลายเริ่มซุกเสื่อหงวนที่เป็นผู้ส่งเชิดไปนรก

เสื่อย่อยเดินเข้ามาหากิมหงวนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ยื่นมือให้อาเสียจับ และกล่าวชมเชยด้วยความจริงใจของเขา

"เตี้ยเลยครับ อาเสีย ผมคิดว่าบิลลีเดอะคิตก็สู้อาเสียไม่ได้ ผมเป็นนักเลงมาตั้งแต่หนุ่มจนเกือบจะแก่แล้วยังไม่เคยเห็นนักเลงคนใดมีลวดลายเหนือกว่าอาเสียของผมไปได้เลย อ้ายเชิดนะมันยิงป็นแม่นที่สุดเชียวนะครับ ชกป็นก็เร็ว แต่ก็ยังเสียท่าอาเสีย"

ได้ฟังคำยอจากเสื่อย่อย กิมหงวนก็หายเหนื่อยทันที ยืดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง พยายามบังคับตัวเองไม่ให้หอบแฮก ๆ

"พูดแล้วจะว่าคุยพี่ย่อย ฉันคิดว่าในเมืองไทยเราถ้าหากว่าจะมีการประกวดยิงป็นพกกันละก็้อ ฉันต้องได้ถ้วยชนะเลิศอย่างแน่นอน แมลงวันกำลังบินอยู่ในอากาศฉันยังยิงร่วง"

เสื่อย่อยยิ้ม

"ยังงั้นเชียวนะหรือครับ ผมเองก็เรียกว่าแมนป็นหนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน"

"ฮ่า ถ้ายังงั้นที่ข้อยิวลวดลายยิงปืนให้ฉันดูเป็นขวัญตาหน่อยเถอะนะ ไหว้ละ"

เสื่อย้อยซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"หมายความว่าอาเสี่ยจะลองฝีมือกับผม"

"ฮือ พี่ย้อยลองยิงขวดเหล้าใบโน้นซิ เห็นไหมล่ะ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะซ้ายสุดนั่น ระยะแค่นี้ถ้าพี่ย้อยยิงถูก

ฉันนับถือเลย"

เสื่อย้อยหัวเราะ

"แล้วอาเสี่ยยิงถูกไหมล่ะครับ"

"อ้อ ฉันนะแหละ แค่นี้โก่งตูดยิงยังได้ เอาซิพี่ย้อยยิงขวดฝีมือฉันหน่อยซิ"

เสื่อย้อยสั่นศีรษะ

"ยิงขวดมันก็ต้องมีเดิมพันกันนิด ๆ หน่อย ๆ พอหอมปากหอมคอ เอากันสักพันบาทเป็นไงครับ"

พวกเคาบอย ซึ่งเป็นพรรคพวกของเสื่อย้อยต่างทำหน้าที่เป็นหน้าม้าร้องตะโกนหนุนกิมหงวนทันที

"สู้เขา อาเสี่ย สู้เขาครับ พันบาทเท่านั้น ผมเอาใจช่วยเสี่ย"

กิมหงวนยื่นมือให้เสื่อย้อยจับ นิกรรู้ว่าเสี่ยหงวนกำลังถูกต้ม อย่างไม่เสียฝีมือยิงปืนพกของเสื่อย้อยก็ต้อง
แנקว่ากิมหงวนอย่างไม่ต้องสงสัย นายจอมทะเล้นปราดเข้ามาขวางกลาง ดึงปืนพกในซองปืนข้างขวาออกแล้วพูด
กับเสื่อย้อย

"ฉันดีกว่า พี่ย้อย อ้ายหงวนมันชกกับเซิดอ่อนเพลียอาจจะเล็งปืนผิดพลาด" แล้วเขาก็หันมาทางกิมหงวน
"กันยิงแทนแกก็แล้วกัน พันบาทเท่านั้นไม่เป็นไรนะ ตาดีก็ได้ตาร้ายก็เสีย ของพั้นนั้นมันเสี่ยงโชค"

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

"เออ ดีเหมือนกันว๊าย แยกยิงแทนกันก็แล้วกัน แต่ว่าพี่ย้อยจะยอมหรือ"

เสื่อย้อยน้กแมนป็นที่พวกนักเลงในถิ่นนี้ยอมเกรงกลัว เขากล่าวขึ้นทันที

"ได้ครับคุณ ผมไม่ขัดข้องเลย เอาสิครับ เอาเงินเดิมพันออกมาวางไว้เลย ใครโชคดีก็ได้ ยิงผิดก็อด"

กิมหงวนควักเงินออกมาส่งให้นิกรพันบาท เสื่อย้อยล้วงกระเป๋ายีบเงินออกมาพันบาทเช่นเดียวกัน ต่างวาง
เงินไว้บนโต๊ะ ๆ หนึ่ง เอาแก้วเหล้าวางทับเงินไว้ นิกรพยักหน้ากับเสื่อย้อย

"พี่ย้อยเป็นผู้ใหญ่กว่าฉัน พี่ย้อยยิงก่อนเถอะ"

"หรือครับ แล้วแต่คุณเถอะครับ ผมยิงก่อนก็ได้"

เสื่อย้อยขยิบตาให้พรรคพวกของเขาเป็นความหมาย แต่หาได้รอดพ้นสายตาของนิกรไปไม่

ขุนโจรกาญจนบุรีดึงปืนพกในซองปืนข้างขวาออกมาควงเล่นแล้วยกขึ้นเล็งศูนย์หมายไปยังขวดเหล้าซึ่งอยู่
ห่างจากเขาประมาณ ๑๐ เมตร

เขาแกล้งเล็งให้เจียดขวดเหล้าเล็กน้อยแล้วกระดิกนิ้วเหนียวไถยง

"ปัง"

พรรคพวกของเสื่อย้อยแกล้งหัวเราะเยาะและพูดสนับสนุนนิกร

"พี่ย้อยเสียพันบาทเปล่า ๆ แค่นี้ไม่น่าจะยิงผิดเลย" ใครคนหนึ่งแกล้งพูดขึ้นดัง ๆ

นิกรยิ้มให้คู่แข่งชั้นของเขา

"ฉันยิงละนะพี่ย้อย"

"ครับ ผมแพ้คุณแน่ มื้อมันสั้นครับ เลยยิงผิด"

นิกรเล็งขวดเหล้าใบนั้นแล้วเหนียวไถยงทันที

"ปัง เหล้ง"

เสียงตบมือเสียงโห่ร้องดังลั่นโรงเตี๊ยม นิกวยิ้มแป้นรวบเงินสองพันบาทบนโต๊ะส่งให้เสี่ยหงวนพันบาท แล้วเอาเข้ากระเป๋าตัวเองพันบาท เสี่ยย้อยยื่นมือให้นิกจจับ

"คุณแม่นั่นเหลือเกิน น้องชาย ขอผมแก้ตัวอีกทีเถอะครับ คราวนี้เอากันสักห้าพันบาท"

นิกหัวเราะ

"ฉันไม่สู้หรือพี่ย้อย ฉันรู้ว่าพี่ย้อยยอมมือให้ฉัน แกล้งยังให้ผิด"

"ไร ไม่ได้ยอมนะครับ ผมยังผิดจริง ๆ"

นิกโอบมือ

"ฉันยอมแพ้ มืออย่างพี่ย้อยแค่นี้ยังผิดก็อย่าเป็นเสือเลย"

เสี่ยย้อยหน้าจ้อย หันมายิ้มกับเสี่ยหงวน

"ถ้ายังงั้นอาเสี่ยกับผม"

กิมหงวนสั่นศีรษะ

"ฉันก็ไม่สู้เหมือนกัน ขอบใจมากพี่ย้อยไปกินเหล้ากันดีกว่า ฉันเลี้ยงเอง"

เสี่ยย้อยชักจิว เดินกระพืดกระพืดออกไปจากโรงเตี๊ยมทันที นิกไม่ถึงว่านิกจะรู้ชั้นเชิงเขา อาเสี่ยกิมหงวน มองตามจนลับตา แล้วก็ชวนคณะพรรคของเขาเดินออกไปจากโรงเตี๊ยมของเซ็ด ปล่อยให้สมุนของเซ็ดจัดการกับ ศพเซ็ดต่อไป

จบบริบูรณ์